

Çözüm düzen muhalefetinde değil sınıf siyasetinde!

Sayfa: 7

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Systemair, Gebze Dostel Makina, Tuzla Chen Solar, Bursa Tofaş, Oyak Renault ve SCM fabrikalarından, Çorlu Bel Karper greviden, Çerkezköy Adkoturk greviden, Tuzla Sedef Tersanesi'nden, Gebze'den metal işçilerinden, Çorlu'dan metal ve alüminyum işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Eylül 2021 / Sayı: 144 Fiyat: 1 TL

AYRI GAYRI YOK!

İŞÇİLER BİRLEŞİN!

Bu kavga hürriyet kavgası!

Asgari ücret çoktan açlık sınırının altına düşmüş durumda. 10 milyondan fazla asgari ücretli insan, Ağustos ayında vergi dilimine giren milyonlarca insanla birlikte açlık sınırının altındaki ücretlerle evini geçindirmeye çalışıyor. Ekmek aslanın ağzında diyebilsek keşke. Milletçe katlanmakta olduğumuz ekonomik sıkıntılardan bahsetmiyoruz. 500 sanayi şirketi kârlarını yüzde 55 arttırmakla övünürken, Erdoğan çıkıp yüzde 21 büyüme masalları anlatırken yaşıyor işçinin emekçinin sefaleti. Ekmek aslanın ağzında falan değil. Milyonların ekmeği düpedüz kapitalist haydutlar tarafından gasbediliyor!

Bu ortamda aslanlar gibi ekmek kavgası veren işçiler var. Grevlerle, direnişlerle yeri geldiğinde fabrika işgalleriyle, patronların kârı için üreten ellerini yumruk yapıyorlar ve bu böyle gitmez diyorlar! Karşılarında sadece sermaye yok, patronlar tek başlarına işçinin karşısına çıkmıyorlar. Arkalarına keyfi ve baskıcı yönetimi, istibdad rejimini alıyorlar. Mahkemeler haklıyı biliyor ve görüyor ama haklıya hakkını

vermeyip yıllarca davaları süründürüyor. Kendine "kanun ordusu" diyen Jandarma kanunu değil patronun çıkarını koruyor. Polis, patronların özel güvenlik şirketi gibi davranıyor. Yani sermaye düzeni bir olmuş işçi sınıfının karşısına dikiliyor. El birliği ile Türkiye'yi emekçi halk için sömürü cehennemi, emperyalist ve yerli sermayeye ucuz işgücü cenneti haline getiriyorlar. Hâl böyle olunca işçilerin ekmek için giriştiği her kavga istibdada karşı bir hürriyet kavgasına dönüşüyor.

Sermaye saldırırken ayırım yapmıyor, sendika hükümete mi yakınmış, muhalif miymiş fark etmiyor. Şu anda Türkiye'de ekmek kavgası veren hangi sendika olursa olsun karşısında istibdadın baskısıyla karşılaşıyor. Hakkını arayan işçiden korkuyorlar. Korktukça saldırıyorlar. Çünkü mücadele kıvılcımının hürriyete susamış bozkırları nasıl tutuşturabileceğini biliyorlar.

İşçi sınıfı tüm toplumu cendere içine alan istibdad rejimine karşı hürriyet mücadelesinin öncü gücü olarak kendini

gösteriyor. Öncü işçiler mücadeleyi yükseltiyor! Ardından hakkı asla ödenmeyen sağlık emekçileri, eğitim emekçileri, tefecinin eline düşmüş çiftçiler, küçük esnaf, beyaz yakalı işçiler gelecek! Gençlik hürriyet ateşini harlayacak! Emekçi kadınlar ise her zaman olduğu gibi mücadelenin en önündeler ve en önde olmaya devam edecekler!

Emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın korktukları başlarına gelecek. Ama bunun mutlak bir şartı var. Onlar nasıl ayırım yapmadan saldırıyorsa biz de ayırı yok diyerek birleşik işçi cephesini kuracağız. Sendika fark etmeden, sendikali-sendikasız demeden, kadroluymuş taşeronmuş bakmadan, yerli-göçmen, Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayırmadan birleşeceğiz! İşçi sınıfı grev ve direniş alanlarında bu birliğin güzel örneklerini gösteriyor. Sahiplenmeliyiz, çoğaltmalıyız, büyütmeliyiz... En önemlisi de hem sendikal hem siyasal olarak örgütlenmeliyiz! Örgütlenmeliyiz! Örgütlenmeliyiz! Ekmek ve hürriyet kavgası böyle zafere ulaşacak! Biz çocuklarımıza onurlu ve hür bir geleceği böyle bırakacağız!

5 MESS'e karşı yeni Kaveller için işgal, grev, direniş!

8 Koronavirüs'ün ilacı nedir?

10 Sungur Savran: Tekfircilik ve Müslüman işçi

Bursa SCM'den bir işçi

Taslağın sonuna kadar arkasında duracağız!

Merhaba dostlar, tüm işçi sınıfına SCM işçileri adına selam olsun! Yine bir toplu sözleşme süreci içerisine girmiş bulunmaktayız. Sendikamız Birleşik Metal-İş sendikası bizlerin de tartışarak oluşturduğumuz taleplerimizi göz önüne alarak bir taslak hazırladı. Bu defa sendikaların hazırladığı taslaklar birbirlerine çok yakın. İlk bakıldığında sanki birlikte hazırlanmış gibi görünüyor. Metal iş kolunda şimdilik en büyük sendika TM gibi görünse de her zaman belirleyici olarak Birleşik Metal-İş ön plana çıkar. Çelik-İş sendikasını ise imza atılacağı güne kadar meydanlarda hiç göremezsiniz.

Artan hayat pahalılığını ve son zamanlarda her şeye gelen zamları göz önüne aldığımızda taslak-taki zam oranı düşük gibi gelebilir. Bizim SCM çalışanları olarak hazırladığımız taslak %28 civarında idi. Taslağımızı komite ile hazır-

layıp tüm işçilerin onayını alarak belirledik. Sendikamızın hazırladığı taslak bizim taleplerimizi karşılıyor. Taslağı yüksek rakamlarda hazırlayıp yarısını bile alamayınca işçilerde ileriye dönük moral bozukluğu yaşanıyor. Bu durumdan kaynaklı biraz gerçekçi olmaya çalıştık.

Aslında ekonomik duruma bakarsanız bu zam oranı çok düşüktür. Patronlar evlerinde tatil yerlerinde keyif yaparken biz pandemi koşullarında hastalanmayı göze

olarak onların kârlarına kâr kattık. Her şeye rağmen yine bizlerden fedakârlık yapmamızı istiyorlar. Biz bu güne kadar elimizden gelen her türlü fedakarlığı yaptık artık tahammülümüz kalmadı şimdi fedakarlık sırası onlarda. Biz SCM çalışanları olarak bu taslağın sonuna kadar arkasında duracağız. Bunun içinde mücadelede ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Direnen işçiler her zaman kazanır!

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

Fabrikanın ismini değiştirmek mücadelemizi bitirmeyecek!

Herkes yoldaşça selamlar. Geçtiğimiz haftalarda fabrikamızda bir kutlama düzenlendi. Yönetimin isteğiyle hepimiz fabrika avlusunda, zamanında HSK direnişçilerinin aylarca gerçekleri haykırdığı girişin önünde toplandık. Masalarda pastalar ve meşrubatlar, kürsüdeki patronların arkasında müdürler dizilmiş. Türkiye'de klima sektöründe ihracat rekorumuzu kırarak ikinci olmuşuz, onun kutlamasıymış. Patronlar hepimize teşekkür etti. Geçmişte ne kadar "tatsızlıklar" yaşansa

da önümüze bakmamız gerektiğini söyledi. Tatsızlıktan kastı anayasal hakkımız olan sendika hakkını gasp etmeleri, iftiralarla işçileri tazminat-sız işten çıkarmaları, baskılar, tehditler, şantajlar... Geçen sene geceyi gündüze katarak pandemi hastanelerine klima santrali üreten işçilere maaş zammı yerine baklavayı layık gören patronlar bu sene de gasp edilen sendika hakkı yerine işçilerine pastayı layık görüyor.

Kutlamada patronlar bir açıklama daha yaptı. Fabrikanın ismi

bundan sonra Systemair HSK değil, sadece Systemair olacaktı. Yani yerli şirketin ismi kaldırılacak, sadece İsveç firmasının adı kalacak. Bunun bir pazarlama taktiği olduğunu, müşterilerin kafasının karışmaması için HSK'yı kaldırdıklarını söylediler de güneşin altında bekleyen yüzlerce işçi olarak biz gerçek sebebi biliyorduk. HSK ismi sendikal mücadele ile özdeşleşmişti. HSK ismi patronlar için "tatsızlık", bizim için ise aylarca verilen onurlu mücadele, ekmek ve hürriyet kavgası demektir. Bizim paralarımızla alınan baklavalar ve pastalar bize gerçeği unutturmayacak. İsimleri kaldırmanın hiçbir faydası olmayacak. Sendikal yetkimiz er ya da geç mahkemeyle tescillenecek. Anayasa Mahkemesi'nin "yetki davalarının uzaması sendika hakkının ihlalidir" kararı bizim için bir dayanaktır. Mücadelemiz devam ediyor.

Gebze Dostel'den bir işçi

Herkesin dilinde tek bir söz var bıçak kemikte!

2020 yılının Mart ayında Türkiye'de başlayan Covid salgını resmen dönüm noktası oldu patronlar için. Şirketlerin açıkladıkları bilançolara sektörel bazda bakacak olursak en çok kar eden metal patronlarıdır. Ama bu iki yıllık süre zarfında yaşanan ekonomik darboğazın faturası iğneden ipliğe zam yağmurlarıyla yine işçi sınıfına kesildi. Patronlar kârlarına kâr katarak işçi sınıfı da bir o kadar yoksullaştı. Hal böyleyken Türkiye ekonomisinin lokomotif metal sektöründe MESS'le yapılacak toplu is sözleşmesinde istenilen %30.89'lük rakam vergi diliminin %15'e sabitlenmesi diğer

6 aylar için istenilen enflasyon ve artı puanlar ve çeşitli sosyal haklar patronların yaptığı kârlar yanında verilemeyecek rakamlar değil.

Ne kadar gerçekçi rakamlar

yazmaya çalışsak da aslında isteğimiz rakamların üç katını da istesek, enflasyon ve zamlar karşısında eriyen maaşlarımızı ve yaşadığımız hak kayıplarını gideremeyiz. Bu yüzden istediğimiz zam oranları gerçekten verilebilecek rakamlardır.

Çalıştığım fabrikada herkesin dilinde tek bir söz var bıçak kemikte. Bu haklı mücadelemizde bütün gücümüzle haykıracağız gücümüzü ve birliğimizi dostla düşmana göstereceğiz. MESS'e ve patronlara karşı taleplerimiz karşılanana kadar mücadelemizi en iyi şekilde vermeye hazırız. Yılgınlık yok umutsuzluk yok mücadele var. Bıçak kemikte!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Taslak beklediğimiz gibi çıkmadı!

Ülkemizde meydana gelen sel ve yangın felaketleri bize kapitalizmin doymak bilmeyen kâr ve para hırsını, insan hayatının ve diğer canlıların onlar için önemsiz ve değersiz olduğunu gösterdi. Derelere yapılan HES'ler, dere yataklarını daraltarak, imara açarak, binalar dikilmesi, ve yetkililerin hiçbir önlem almaması kaç kişinin ölümüne sebep oldu. Her şeyi kadere, fitrata bağlayan bir hükümet sel ile boğuşan insanlarla dalga geçer gibi çay paketi atıyor. Sözde dünya lideri! Artık insanlar uyanmalı özellikle Z kuşağı denilen yeni nesil, sorgulamaya başladı bile. 2023 hatta erken seçim olursa AKP de ve onun yandaşı MHP de dibe vuracak. İnsanları artık beka, din, vatan, millet üzerinden kandıramayacaklar. Onlar gidince çok şey değişmeyecek yerlerine kim gelecek, yine bu sistemi devam ettirecek olan burjuva bir parti veya partileri gelecek. Güçlü bir işçi sınıfına tam bu Z kuşağı döneminde büyük ihtiyaç var.

Fabrikadaki duruma gelecek olursak Tofaş'ta yıllık izinden sonra Doblo hatları mesaili yoğun bir çalışma yaparken, Egea hattı malzeme eksikliğinden dolayı izinde. Yıllık izinleri neden 10 gün kullandıkları belli oldu. Türk Metal'in yandaş medya grubu gibi davranan bazı işçiler haricinde, sözleşme taslağını beğenen yok. Umud bekleyen de yok! Zaten enflasyon yüzde 10 açıklanacak taslakta yüzde 29 isteniyor. Yüzde 10 ile yüzde 15 arasında bir zam alırlar, bunun neresi başarı? Ölümüne çalıştık diyerek bu taslağı mı işçiye layık gördünüz. Vergiye girince asgari ücretin biraz üstünde maaş alan işçiler, yeni yılda gelecek zamlar ile ne yapacak? Yoksulluk açlık sınırı altında nasıl geçecekler. Her yıl ciro rekorları kıran bu fabrikalar, işçiye gelince damla akıtmıyorlar. Bu kez kaybetmek istemiyoruz, sendikalar birleşmiyorsa, işçiler birleşmeli tek vücut, tek yumruk olmalıyız.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Açıklanan taslağın yaptığımız anketle hiçbir ilgisi yok!

OYAK Renault yönetimi anlaşmalı olarak iş çıkışlarını açtı. Clio4 projesi bittikten sonra bir çok kişi boşta kaldı. O yüzden işten çıkmak isteyenler dilekçe vererek başvuru yaptı. Renault yönetimi teşvik olarak iki brüt maaş, kıdem tazminatı ve ihbar vererek anlaşmalı olarak çıkışları yaptı. Önceki yıllar fabrikada daha çok insan işten çıkmak isterken hayat pahalılığı ve krizle birlikte işten çıkmak isteyenler azaldı. İş bırakanların çoğunluğu vardiyalı ve ağır çalışma koşulları yüzünden işi bıraktılar. İşçiler olarak pandemi tehdidi altında ölümüne çalıştık. Kısa çalışma ödeneği ile gelir kaybına uğradık. Açıklanan taslak bu kayıplarımızı gidermeyecek. Son 5 ayın enflasyonu %8'dir. Önümüzdeki hafta açıklanacak aylık enflasyon ile birlikte bu rakam %10'lara çıkacak. Açıklanan %27'lik zam talebinin en az %10'u enflasyon farkına gidecek.

Taslak gerçekleşse bile, enflasyonun altında ezilmiş olacağız. İkinci, üçüncü, dördüncü 6 aylık dönemlerde de enflasyon zammı dışında bir şey talep edilmiyor, üçüncü 6 aylık dönemde saat ücretine 1 liralık zam talebi dışında maaşlarımız 2 yıl boyunca hızla erimeye devam edecektir. Ayrıca açıklanan resmi enflasyon ile gerçek enflasyon birbirini tutmadığı için enflasyon farklarında da kaybımız olacak. Kayıpları gidermek için en azından sadece bir dönem için değil her 6 aylık dönemde enflasyonla birlikte en az 1 lira zam talep edilmelidir. MESS pandemi sürecini bahane edecektir. Biz tüm zorluklara rağmen pandemi sürecinde canımız pahasına çalıştık. Patronlar kârlarına kâr katarak biz gelen zamlarla birlikte hayat pahalılığını iliklerimize kadar hissettik. Bu taslak hayat pahalılığına karşı yetersizdir.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Birlik beraberlik ile neler yapılabileceğini patrona gösterdik!

Merhaba, ben Chen Solar işçisiyim,

Bir ülke düşünün sömürge altında. Haklarını biliyorsun ama gerçekleştiremiyorsun. Günümüzde işçi sınıfı ve yaşadığı zorluklar verdiği mücadeleler... Peki neden işçi sınıfı ve neden sınıflar var? İnsanları sınıflarına bölmeden ve hiçbir ayırım yapılmaksızın bir kaliteli yaşam mümkün değil mi?

Ben Chen Solar'da yaklaşık 3 senedir çalışıyorum peki bu 3 senede neler oldu? İlk başladığımızda fabrika yeni açılmış ve üretim sayıları yok denilecek kadar azdı, yavaş yavaş aylar geçtikçe üretmeye ürettikçe patronların çirkin yüzlerini görmeye başladık. Hiçbir sosyal hakkın olmadığı içeride 40 derece

bir sıcaklık olduğunu ve sizin kanımızın emildiği ve bunların karşılığında bir bardak çay bile içecek alanın olmadığını düşünün. Başımızda o dönemlerde patron temsilcisi ve yandaşı bir müdür insanların ne giydiğinden nasıl duracağına kadar karışan ve işinize gelmiyorsa çıkın kelimesini her seferinde ima eden ve yüzüne aşağılar gibi bakan birisiydi. Oysaki oradaki işçilerin tek bir isteği vardı çalışıp evine etmek götürmek. Aylar geçtikçe daha da zorlaşan şartlar insanları çıkışa zorladı pek çok arkadaşımız psikolojik çöküntüde olduğu için işten ayrıldı ve işsiz kaldı.

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra fabrikamıza sendikayı getirdik ama bu bizim için bir dev-

rimdi. Patron sendikayı öğrenince bin bir türlü çirkin şeylere başvurdu ama sonunda emek mücadele birlik beraberlik kazandı. Şartlarımız haklarımız işçi sınıfının değerli olduğunu, işçi olmazsa patronun bir gün dahi ayakta kalamayacağını, her işçinin haklarının olduğunu, patronun kafasına göre hareket edemeyeceğini, birlik beraberlik ile bunlara anlattık. Zor zamanlardan geçtik birlik beraberlik ile bu zor günleri atlattık. Şimdi ne oldu sendikamız geldi, sosyal olanaklarımız geldi, kendimize özgüvenimiz geldi, değerli olduğumuzu anladık. Patron sınıfına ise işçinin birlik beraberlik ile neler yapabileceğini gösterdik.

Gebze'den bir metal işçisi

Patronun haksız zam politikasıyla bölünmedik, kenetlendik.

Merhaba yoldaşlar. Gebze'de güneş paneli üreten bir fabrikada çalışmaktayım. Patron geçtiğimiz ay en düşük %5 olmak üzere çoğumuza belirli miktarda zam yaptı. Fakat zam yapmadığı işçi arkadaşlarımız da var. Patron, zam yapmadığı arkadaşlarımızı dik başlı, hafta sonu mesailerine gelmeyen, istenilen performansı gösterdikleri halde performanslarından memnun olmayan işçiler olarak yalanyanlı biçimde belirlemiş. Oysa zam almayan arkadaşlarımızın nasıl performans gösterdiğine üretimde bizzat biz şahit oluyoruz.

Bu durumda patronun asıl

derdi çok farklı; içerideki sendikal çalışmayı tam bilmemekle beraber şüphelendiği arkadaşlarımızı kara listeye almış ve zam alan arkadaşlarımızı almayanlardan ayırmak, aralarını açmaya çalışmıştır aklı sıra. Oysa bu akıl dışı uygulamanın ne kadar boş bir pratik olduğunu kendisi de görüyor. Bizler hakkettiğimiz ücreti patronun vicdanına bırakmak için değil en az iki sene de bir toplu sözleşme ile düzenli olarak almak için sendika istiyoruz, %5 gibi komik rakamlar, yarım ikramiye gibi yalandan ve gülünç uygulamalar değil alın terimize, verdiğimiz emeğe yaraşır zamlar için sendikal ör-

gütlenme içerisindeyiz. Patron başarısız zam politikasıyla işçileri birbirinden uzaklaştırmamış aksine kenetlendirmiştir. Zamlardan memnun olan bir tane arkadaşımız yok, kimi arkadaşlarımızda "maaşı geciktirmesinde %5 den razıyız" düşüncesinde. İşçilerin bu zam politikasından memnun olmadığını patronun bizzat kendisi de bildiği için bir de prim sistemi getirdiğini duyurdu. Fakat prim şartları şu an fabrika şartlarına uygun değil. Eksik malzeme, sık sık arıza veren makineler, bir ayı doldurmadan biten hammadelerle istedikleri sayıları bulmamızı ve primi hakketmemizi istiyorlar. Eğer prim verecek paraları varsa, zam vermedikleri arkadaşlarımızı versinler, primlerdeki yüksek meblağları zam oranlarına yansıtınlar. Tüm arkadaşlarımızın talepleri bu yönde ve bu talepler şimdilik beraber servis beklerken, makina başında gizli gizli konuşulurken ortaya çıkıyor ama ileride patronun karşısında toplu sözleşme masasında konuşulacak.

Çorlu'dan bir alüminyum işçisi

Hak ettiğimiz ücret için örgütlenmeliyiz!

Merhaba, ben bir alüminyum fabrikasında işçi olarak çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada sendika olmadığı için fabrika yönetimi içeride çalışan biz işçileri insanlık dışı koşullar altında çalıştırıyor. Asgari ücret maaş verip daha fazla para kazanmamız için bizi her gün 12 saat çalışmak zorunda bırakıyor. Onu da hak ettiğimiz miktarda değil içeride kendine has belirlediği oranlar üzerinden veriyor. Her akşam yaptığımız fazla mesaiyi saatlik ücretimizin yarısına düşürüyor. Sadece pazar günleri yaptığımız mesaide mesai ücreti olarak saatlik ücretimizi tam olarak ödüyor. İşin özü evimizde tencerenin kaynaması için patronun bize sunduğu zorunlu fazla mesaiyi kabul etmek zorundayız.

Yaptığımız iş oranında maaşların düşüklüğü bizim her zaman

aklimızda daha iyi iş bulsak da buradan kurtulsak düşüncesini geçiriyor. Bu düşüncüyü gören yönetim ise işi bırakmayalım diye hemen göstermelik işler yapıyor. En son içeride çalışan bütün işçilere ikramiye verileceğini söylediler. Ama gelin görün ki verdikleri ikramiyenin de daha önce yaptıkları her şey gibi göstermelik olduğu ikramiye oranını açıkladıklarında ortaya çıktı. Yılda toplam yarım maaş ikramiye verip onu da dörde bölüyorlar.

Hak ettiğimiz ücreti alabilmek için sendikalaşmamızdan başka çaremiz yok. Patronun ya da onun yerine sözünü söyleyen yöneticilerden bize çare yok. Biz işçiler ancak ve ancak birlik olursak hak ettiğimiz koşullarda hak ettiğimiz ücretlerle çalışabiliriz.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Önce işyerinde sonra hayatta örgütlenmek gerek!

Çorlu'da bir metal fabrikasında çalışıyorum. Uzun süren işsizlikten sonra can havliyle sarıldığım bir yer oldu burası. Malum Avrupa'yı kıskandıran ekonomimiz var, ama bizler nedense yıllar süren işsizlikler, çalışsak da açlıktan hallice hayatlar yaşıyoruz.

Fabrika 60 kişilik bir yer. Çalışanların çoğu Mısırlı ve Afganistanlı göçmenler. Bizler, Türkler ve Araplar olarak aynı çatı altında ezilen, emeği sömürülen, normal ihtiyaçları için bile ortalama standart sağlanması layık görülmemiş işçileriz. Servis masraflarından kısmak için normalde(!) 12 saat olması gereken mesai süresini 14,5 saate kadar çekme gereği duymuş patronumuz. Yine tek servis olması için birbirinden alakasız yerleri tek servis dola-

şarak 15 dakikalık yolu 1,5 saate kadar çıkarmaktan çekinmemiş. İş olmadığı halde sürekli mesaiye bırakan, maaş günü geldiğinde para yok diyen, mesailerini zaten bankaya yatırmayan, elden bile bir ay sonradan veren bir yer iş yerimiz.

Yerli, göçmen, Kürt, Türk, Arap, kadın, erkek, genç, yaşlı, hepimizin dertleri aynı, çalıştığımız yerlerde insanca muamele görmüyoruz, aldığımız ücretler insanca yaşamamıza müsaade etmiyor. Geçinmiyoruz. Kurtuluş yolumuz ise önce iş yerlerimizde örgütlenerek sendikalaşmak, sonra ise hayatta örgütlenmek. Çünkü bizler yalnız başımıza ne iş yerlerimizde ne de hayatta hiçbir şey yapamayız.

Bel Karper grevinden bir işçi

Grev kırıcıları da jandarmayı da pes ettirmeyi bildik!

2007'den beri Bel Karper'de çalışıyorum. 2007'de işe girdiğimizde 3 tam ikramiyemiz vardı. 2008'de bu ikramiyelerimizi kaldırdılar. Nasıl kaldırdılar? İkramiyeleri maaşlara bölerek. İlk önce biz bu söylendiğinde çok sevinmiştik. Maaşımız yükseldi diye. Ama öyle olmadı. 2-3 ay öyle almaya başladık. Sonra zam zamanı gelince yüzde 2 zam yapmaya başladılar. Bu zamdan sonra biz anladık olayı ama iş isten geçmiş oldu. Bir yılın sonunda da 2008 yılında da örgütlenmeye başladık. Biz yeni işe girenlere sendikaya üye ol dediğimizde, işveren bunu duyduğu zaman o kişiyi işten çıkarmaya başladı. Ama yine de devam ettik. Ve sonunda başladık. 2015'te yetkiyi aldık. İşveren yetkiye itiraz etti. Yetki davası 6 yıl sürdü. Biz mahkemeyi de kazandık. Bu sefer de işveren arkadaşlarımızı ücretsiz izne çıkardı. Bir arkadaşımızı da işten çıkardı. Biz de mücadelemize bir süre direnişle devam ettikten sonra 17 Mayıs 2021'de de greve çıkma kararı aldık ve greve çıktık. İçeriye grevi kırmak için işçi sokmaya

çalıştıkları için biz de bunu engellemek istedik. Grevi kırmak için işveren jandarmayı devreye soktu. Sürekli jandarma gelip gidiyor, her geldiğinde maddeyi okuyup okuyup bize 12.804 lira ceza kestiğini söyleyip söyleyip gidiyor. Ama aslında böyle bir yetkisi bile yok. Biz bunu söyledik. Biz haklıyız zaten. Sonunda onları da pes ettirmeyi başardık. Bu sırada şöyle de bir şey oldu. Bizim önümüzdeki yol trafiğe kapalı bir yol. Biz o yolda yürüyüş yapıyoruz her gün çadırda beklerken. Biz arkadaşımızla birlikte yürüyüşe gittik. O gün o yolda içerideki çalışanlardan birileri bilerek arabayı üstümüze sürdüler. Biz kendimizi çekmeseydik araba bize çarpacaktı. Arabanın içinde de biz greve çıktıktan sonra alınan birisi daha vardı. Biz ne yapıyorsunuz siz diye kapı çalar gibi cama vurduk, içeriden bize el hareketi yaptılar. İçeriden birisi "hadi sür sür, arabayı üstüne sür" dedi. Biz onun üzerine bir daha elimizle arabaya vurduk napıyorsunuz diye. Sonradan öğrendik ki işverenin temsilcileri ile birlikte o arabadakileri

bizimkiler jandarmanın orada görmüşler. Bilerek bizi tahrik edip kavga çıkarmaya çalıştılar, işveren bunlara bu işi bilerek yaptırıyor belki de diye düşündük. O arabayla da normalde işe gelmiyorlar, ilk defa gördük o arabayı. Sonra ne oldu, onlar arabayı üzerimize sürmüş olsalar da bizi 25/2'den işten çıkardılar. Yapan onlar, çıkarılan biz. İçeride 14 yıl çalışmışım. Bir tane bile tutanağım yok. Biz kendimizi biliyoruz. Ama onlara da kendimizi gösteriyoruz. Bu numaralara pabuç bırakacak değiliz. Yasalara uyan biziz. Yasaları çiğneyen işveren. Bu her olayda görülüyor. Biz birliğimizle onların oyunlarını da boşa çıkarıyoruz. Grev kırıcıların da, jandarmanın da, kaymakamın da ayağı kesildi fabrikadan. Her geldiklerinde burada kapıda birlik içinde grevci işçileri görüyor ve asla pes etmeyeceğimizi biliyorlar. Bundan sonra da birlikte çıktığımız bu yolda, sendikamızı fabrikaya sokana kadar mücadelemize devam edeceğiz.

İzmir Metro A.Ş.'de greve bir kala: TİS sürecinde anlaşma sağlanamadı

İzmir'de 630 tramvay ve metro işçisini kapsayan toplu iş sözleşmesi sürecinde sona gelindi. Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş sendikası ve SODEM-SEN (Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası) arasında yürütülen TİS görüşmelerinde 19 Ağustos itibarıyla arabulucu süreci tamamlandı. 20 Nisan'da başlayan toplu sözleşme sürecinde, 71 maddeden 38'inde uzlaşma sağlansa da ücret zammı konusunda anlaşmaya varılamadı. Arabulucu sürecinin

de tamamlanmasıyla 60 günlük grev sürecine girildi. Bu süreçte işçilerin talebini karşılayan yeni bir teklif gelmezse Demiryol-İş sendikası işçileri iş yerine grev kararını asacak.

En önemli talep eşit işe eşit ücret

Ücretler ve sosyal haklar konusunda belediye bünyesindeki diğer şirketlerle Metro A.Ş. arasında uçurum oluşmuş durumda. Metro A.Ş. işçisine verilen yakacak yardımı 57 lira

iken, diğer şirketlerde bu hak 300 lira. İlkokula giden çocuk yardımı için verilen ücret metro ve tramvay işçisine 215 lira iken, diğer şirketlerdeki işçilere 2 bin lira veriliyor. Dolayısıyla tramvay ve metro işçilerinin en önemli talebi, diğer belediye şirketleriyle aralarındaki ücret farkının giderilmesi ve 27 bin belediye işçisiyle aynı sosyal haklara sahip olmak. Bu yüzden işçiler, Belediye Başkanı Tunç Soyer'e seçim vaadi olan ama bir türlü gerçekleştirilmeyen "eşit işe eşit ücret" sloganını sık sık hatırlatıyor.

İşçiler, 27 Ağustos itibarıyla sivil kıyafet ve sakal eylemine başlayarak, toplu iş sözleşmesi süreci bitene kadar sivil kıyafet ve sakal eylemlerini sürdürecekler.

Indomie Adkoturk grevinden bir işçi

Bu grev hepimizin grevi! Grev işçi sınıfının hakkı! Herkes hakkına sahip çıksın!

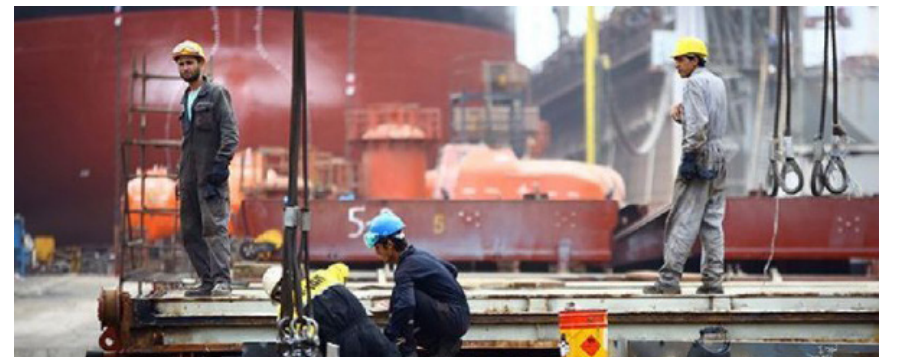
Indomie Adkoturk makarna fabrikasında sendikaya üye olduğum için Kod-29 ile işten çıkarıldım. Sendikaya üye olmak engellenemez. Bu bir yasal haktır. Üye olmamın sebebi de içeride yaşanan haksızlıklardır. Mola takiplerimiz yapıldı, dolaplarımızı karıştırıp whatsapp karekodlarımıza kadar ulaşıp mesajlarımıza girdiler. Biz bunlara dur demek için sendikaya üye olduk ve işten çıkarıldık. Hakkımız olanı almak için direnişle başladığımız mücadelemizi 23 Ağustos'ta greve taşıdık. Hak hukuk tanımayan işveren, grev günü de gerçek yüzünü gösterdi. Gecenin bir yarısı işçileri fabrikaya getirdi. Gece 1'de, 2'de fabrikaya soktuğu işçileri ertesi gün öğlen 3'e kadar 12-13 saat fabrikada resmen rehin tuttu. Grev sabahı servislere üye arkadaşlarımız alınmadı. Servis şoförleri kapıları açarlarsa "size burada ekmek yok" denilerek tehdit edildi. Buna rağmen işi şansa bırakmamak için normalde hiç olmadığı halde her servise bir tane güvenlik yerleştirmişlerdi. Biz daha grev başlamadan grevimizi kırmaya çalışmalarını engellemek için o gün fabrikanın kapısının önünde kadın işçiler olarak kol kola girdik. Greve çıkacak işçilere baskı yapılmamasını, sendikamızın örgütlenme uzmanı Yunus başkanın içeriye alınarak işçilere grevle ilgili bilgilendirme yapmasını talep ettik. Ancak o zaman da karşımızda çevik kuvveti gördük. Kadın işçiler olarak o gün o kapıda kahramanca mücadele ettik. Ve her türlü baskıyla içeride çalışmaya zorlanan işçi arkadaşlarımıza güç ve moral verdik, örnek olduk.

Şimdi bu mücadelenin meyvelerini yavaş yavaş topluyoruz. İlk günkü baskının ardından greve her gün yeni arkadaşlarımız katılıyor. İşveren yine tehditlerine devam ediyor ama bizim dışarıdaki birliğimizi, gücümüzü, kararlılığımızı gören işçi arkadaşlarımız, yanımıza gelmeye devam ediyor. Servislerle vardiyaya gelip içeride önlüklerini giyerek greve katılıyorlar. Her birini kapıda coşkuyla karşıyoruz. Hani hep diyoruz ya, birleşe birleşe kazanacağız diye. İşte örneği bizim grev çadırımızda. İçerideki arkadaşlarımız için mücadele ediyoruz. Hiçbir şekilde korkmayın. Buradaki insanlar hakkımız için mücadele ediyoruz. Aramıza katılmaktan çekinmeyin. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da burada gördüğünüz gibi kucaklayacağız sizi. Çünkü bu hepimizin hakkı. İşçi sınıfının hakkı. Devletin, yasaların verdiği bir hak. Herkes hakkına sahip çıksın!

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

Hak verilmez alınır

Merhaba arkadaşlar ben İstanbul Tuzla da bulunan sedef tersanesinde usta olarak çalışıyorum. Biz gemilerde çok zor koşullarda çalışıyoruz. Gemilerde havalandırma sistemi hiç yok, kaynak dumanlarına, demir tozu, sentetik ve tiner kokusuna her gün maruz kalıyoruz. Bunlar yetmiyormuş gibi iş yapma konusunda bize baskı yapıyorlar. Biz normalde sabah 8 akşam 16:30 arası çalışıyoruz. Öğlen yemeğe 11:30'ta gidiyoruz, akşamları 1:30 saat mesai yapma zorunluluğu var, iş ağır olduğu için haliyle acıkıyoruz, patronlar bize yemek vermiyor bazı işçi arkadaşlarımızın kan şekeri düşüyor. Yemek molasından sonra çay molası olmadığı için akşama kadar aralıksız çalışıyoruz. Bu baskı ve mobingler böyle gitmez, işyerlerimizde sendikalarımızda örgütlenip, patronların karşısına daha güçlü bir duruş sergilemeliyiz. Sermaye ve patronların karşısında gücümüz birliğimizden ve örgütlülüğümüzden gelir. Hak verilmez, alınır.

MESS sözleşmesinde taslaklar açıklandı: Yeni Kaveller için işgal, grev, direniş!

Metal işçileri patron sendikası MESS ile MESS'e bağlı fabrikalarda örgütlü işçi sendikaları olan Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş sendikalarının yaklaşık 130 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme sürecine hazırlanıyor. Türk Metal ve Birleşik Metal-İş sendikaları taslaklarını açıkladılar. Özçelik-İş ise sessizliğini koruyor.

Taslaklar bir bütün olarak kırmızı çizgi olmalı

Türk Metal Sendikası ücretlerde ilk 6 ay için %29,57'lik artış talep ederken Birleşik Metal-İş sendikası ise %30,89'luk bir artış talep ediyor. Şu bir gerçek ki pandemi döneminde patronlar lüks evlerinde oturdukları yerden kârlarına kâr katarken fabrikalarda ölümüne çalışan metal işçilerinin hakkı bu istenen zam oranlarından çok daha fazladır. Taslaklar her zaman eleştirilebilir, eleştirilecektir de fakat taslaklar artık açıklanmıştır. Bu saatten sonra taslaklara sahip çıkarak MESS'i dize getirecek bir mücadeleyi hazırlamak gerekiyor. Geçmiş dönemlerde MESS'in üç yıllık sözleşme talebine karşı iki yıllık sözleşme kırmızı çizgi olarak

ön plana çıkarılıyordu. Şimdi ise metal işçileri taslaklarına bir bütün olarak kırmızı çizgi gözüyle bakmalı ve grev hakkına sahip çıkarak MESS'e boyun eğdirmelidir.

Ne istendiğinden daha önemlisi neyin nasıl alınacağı

Taslaklar tabii ki önemli fakat MESS sözleşmelerinin sonucunu belirleyen çok daha önemli bir faktör var: grev yasağı! MESS her sözleşme dönemi olduğu gibi bu dönemde de grev yasağı tehdidini kullanarak metal işçilerine kendi koşullarını dayatacak. Bunu yaparken de tabii ki Türkiye tarihinin en çok grev yasaklayan iktidar partisi olan AKP hükümetine ve "OHAL'i grev yasaklamak için kullandık" diyen cumhurbaşkanına güveni-

yorlar. İşte MESS sözleşmelerinde istediğimizi almak için aşılması gereken asıl engel budur. Bu engel aşılmadığı ve metal işçileri üretimden gelen güçlerini kullanamadıkları sürece MESS sözleşmeleri her dönem benzer şekillerde MESS'in belirlediği sınırlar içinde gerçekleşmeye devam edecektir.

Zaferin parolası: İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

Bu seneki sözleşmenin de sabah servisten toplu yürüyüş, sakal bırakma, yemek yememe gibi üretime dokunmayan ve uzadıkça işçiyi yoran eylemlerle geçiştirilmesine izin verilmemeli. Yetki belgeleri geldiği günden itibaren mesailer kesilmeli ve patronların greve ha-

zırlık için stok hazırlamasına izin verilmemelidir. Görüşmelerin başından sonuna üretimden gelen gücümüzü uygun biçimlerde kullanmalıyız. Konu MESS sözleşmesi olduğunda her fabrika Kavel'dir, her fabrika Türkiye işçi sınıfına grev hakkını gerçek anlamda yeniden kazandırmanın birer mevzi-

dir. Zafere giden yolu hazırlamaya bugünden başlanmalı, fabrikalar greve hazırlanmalıdır. Grev günü gelip çatığında da Kavel işçilerinin mirasına sahip çıkmalı, hiçbir grev yasağını tanımamalı ve grev hakkımızı sonuna kadar fiili mücadele ile savunmalıyız.

İftiralara ve baskılara karşı Hebo Yapı direnişi mücadeleyi büyütüyor!

Kocaeli Şekerpinar'da bulunan Hebo Yapı fabrikası işçileri yıllarca verdikleri emeklerinin karşılıklarını alamadıkları için, gün geçtikçe sermayesini büyüten patronlarına karşı örgütlenme-

ye karar verdiler. Yıllarca asgari ücrete çalıştırılmak yetmiyormuş gibi bir de işçi cinayetleriyle sonuçlanan iş kazalarıyla karşı karşıya kalan Hebo işçilerinin Hak-İş Konfederasyonu'na bağlı

Özçelik-İş Sendikası üyelikleri 12 Ağustos 2021 tarihinde yetki onayı gelerek resmileşti. Ancak işçiler örgütlenme süreçlerinde patron ve patronun elemanları tarafından baskı ve tehditler görüldü. Hatta Hebo Yapı'nın bağlı olduğu Hekim Holding sahibi Öner Hekim isimli patron bizzat fabrikaya gelip işçileri sendikal örgütlenmelerine karşı tehdit etti. Patron 11 Ağustos'ta 2 öncü işçiyi istifa etmeleri için ikna etmek istedi, onları genel merkeze getirtti, ardından işçiler baskılara karşı mücadelelerinde kararlı olduklarından onları 25'e 2'den, aile üyelerine haka-

ret ettikleri gerekçesiyle işten attı. Hukuka aykırı bir şekilde işten atılan arkadaşlarına sahip çıkmak için sendika yetkilileri ve işçiler fabrika önünde buluştular. 3 işçi daha, bu sefer telefonlarına gelen mesajdan işten atıldıklarını öğrendi. Bir gün sonra ise fabrikaya giden 3 işçi kapıdan geri çevrildi, mesaiye başlamadan önce kovuldukları haberini aldılar. Toplamda 8 işçi sendikal oldukları için işten atıldı, yıllarca emek verdikleri fabrikalarından tazminatsız bir şekilde iftiralara kovuldular.

Tüm bu hukuksuzluğa karşı, atılan işçiler fabrika önünde direniş çadırlarını kurdular. Bu onurlu direnişin 17. günü olan 27 Ağustos Cuma günü Hebo işçileri ve

Özçelik-İş Sendikası temsilcileri, Hekim Holding'in İstanbul Güzelhane'deki yönetim binası önünde eylem yaptılar. Yoldan geçen araçların kornalarıyla destek verdiği, büyük bir dayanışma coşkusu ile gerçekleşen bu eylem DİP de katıldı. Hebo işçileri Hekim Holding şirketlerinin olduğu her yer artık bizim için direniş alanıdır dediler. 150'ye yakın ülkeye ihracat yapan bu zengin şirketin hak gasbını her alanda teşhir edeceklerini bildirdiler.

Yaşasın Hebo Yapı direnişi!
Yaşasın işçilerin birliği!
Kahrolsun işçi ve emekçi düşmanları!

Xiaomi Salcomp işçilerinden patronun sendikalaşmayı engelleme çabalarına karşı eylem

İstanbul Avcılar'da bulunan Çin sermayesi ortaklı Salcomp Xiaomi fabrikasında işçiler kendilerine dayatılan kölece çalışma koşullarını kabul etmeyip sendi-

kalaşma mücadelesi veriyorlar. 27 Ağustos'ta Türk Metal üyesi bir işçinin işten atılması sonrası işçilerin fiili iş durdurmasıyla başlayan eylemler, sendikalaşan

işçilerin işten atılmaya devam etmesiyle Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu diğer fabrikalardan desteğe gelen işçilerle beraber Salcomp önünde devam ediyor.

Kölece çalışma koşullarına cevap sendikalaşma oldu

Henüz 6 ay önce kurulmuş olan bu fabrika, sömürü koşullarını işçilere dayatmakta gecikmedi. İşe alırken 8 saat olarak söylenen çalışma saatleri 12 saatlere çıkarırken; maaşların düzensiz yatması ve kesintiler yapılması, zorunlu mesailer, mesai ücretlerinin eksik yatması, çok önemli bir sosyal hak olan çocuk parasının veril-

memesi gibi uygulamalarla işçiler kölece şartlarda çalıştırılmaya başlanıyor. Kadınlara yönelik taciz vakalarının yaşanması da diğer önemli husus. İşçiler bu koşullara tepkilerini sendikalaşmayla gösterdiler. Çoğunluğu kadın işçilerden oluşan bu fabrikada işçiler sendikal mücadeleye başladılar.

Bu süreçte Türk Metal sendikasında örgütlenmeye başlayan işçilerin sendikal faaliyetini engellemek için 730 işçinin çalıştığı fabrikada yaklaşık 200 işçi son 1 ayda performans düşüklüğü gibi bahanelerle işten atıldı. Sendikal mücadeleyi engellemek için uygulanan baskılar bununla

da kalmayıp fabrika içerisinde mobbingler, sendikaya üye olan işçilere tehditler, lavaboya izin kağıdıyla gidilebilmesi, mola aralarında bile işçilerin üstlerinin güvenlik eşliğinde aranması gibi uygulamalarla devam ettirildi.

Şimdi işçiler fabrika yönetiminin dayattığı koşullara cevabını sendikalaşarak veriyor. Gerçek gazetesi olarak Xiaomi Salcomp fabrikasında insanca çalışma koşulları için sendikalaşma mücadelesi veren işçilerin yanındayız!

Büyümede değil sömürüde rekor!

2021 yılının ikinci çeyreğinde yüzde 21'lik büyüme oranı iktidar tarafından büyük bir başarı olarak sunulsa da bu söylemler büyük ekonomik sıkıntılarla boğuşan vatandaşlar tarafından inandırıcı bulunmadı. Zira her geçen gün sofradaki ekmeği küçülen emekçi halkın afaki rakamlarla kandırılması mümkün değil. Açıklanan rakamlar düpedüz yalandır demiyoruz. Ancak yüzde 21'lik büyüme Erdoğan'ın dahi kabul etmek zorunda kaldığı bir "baz etkisi"nin sonucudur. Baz etkisi dolayısıyla rakamın büyük

gözükmesi, bu yılın ikinci çeyreğinin bir önceki yıl pandemi dolayısıyla yüzde 10 küçülme yaşanan aynı çeyrekle (Nisan-Haziran) kıyaslanarak hesaplanmasından ileri geliyor. Tüm dünyada pandemi süreci benzer bir daralmaya neden olduğu için sadece Türkiye değil çok sayıda başka ülke de bu dönemde çift haneli büyüme rakamlarına ulaştı.

Büyüme rakamları emekçi halkın gerçeği ile örtüşmüyor. Öte yandan bu rakamlar başka bir gerçeğe işaret ediyor. O da pandeminin tüm faturasını

işçiye ve emekçiye ödenen sermayenin gerçekten büyümüş olmasıdır. Metal sektörü toplu sözleşme süreci başlarken Birleşik Metal-İş sendikasının açıkladığı rakamlar çok çarpıcı. Pandemi sürecinde Türkiye'nin en büyük 500 sanayi şirketi pandemi yılı olan 2020 yılında kârını toplam yüzde 55 artırmış. Bu artış özel olarak metal sektöründe çok daha fazla! 2020-2021 yılları arasında Borsa İstanbul'da işlem gören metal sektörü şirketleri net kârlarını 5 katına çıkarmış.

Farklı sektörlerde yüzde 25

ile yüzde 57 arasında ihracat artışları da söz konusu. Döviz kurunun sürekli yükseldiği bir süreçte ihracatını arttıran bu şirketler mallarını dövizle ihraç edip işçilerine Türk lirası ile ödeme yaptığı için krizi özel bir fırsata çevirmiş durumdadır.

Tüm bunların yanında TÜİK'in büyüme rakamları içinde iktidarın pek de sözünü etmek istemediği önemli bir veri daha var. O da "Gayrisafi Yurtiçi Hasıla Bileşenlerinin Gayri Safi Katma Değer İçindeki Payları" başlığı altında yayınlanıyor. Bu rakamlara göre ekonominin

yüzde 21 büyüdüğü dönemde emeğin katma değer içindeki payı yüzde 37'den yüzde 32,9'a düşmüş. Sermayenin payı ise 42,8'den yüzde 49,8'e çıkmış. Yani işçiler pandemi sürecinde hiç evde kalamadan, ölümüne çalışırken sofrasındaki ekmeği büyütmemiş, ama patron sınıfı sömürüyü alabildiğine arttırarak iyice semirmiştir! "Yüzde 21" rakamının ortaya çıkmasında baz etkisinden daha önemli olan sömürü etkisidir.

Enflasyon farkı aldatmacası ve emek hırsızlığı

Önce devlet sektörü işçileriyle daha sonra da kamu emekçileriyle (memurlar) hükümet arasında toplu sözleşme görüşmeleri yapıldı. Kamu işçilerinin toplu sözleşme çerçeve protokolünde 2021-2022 döneminin ilk 6 ayı için %12, diğer 6 aylar içinse %5 artı enflasyon farkı oranında zam yapılacağı açıklandı. Kamuoyunda "memur zammı" olarak bilinen kamu çalışanları toplu iş sözleşmesinde ise ücret artışları 2022'nin ilk altı ayı yüzde 5, ikinci altı ayı yüzde 7 ve 2023'ün ilk altı ayı yüzde 8, ikinci altı ayı yüzde 6 ve enflasyon farklarından oluşacak şekilde belirlendi.

TÜİK'in artık gerçek olmadığı ve düşük gösterildiği herkesçe bilinen enflasyon rakamı dahi yıllık yüzde 19,25 olarak açıklanmışken, bu zam oranlarının işçilerin hayat pahalılığı kar-

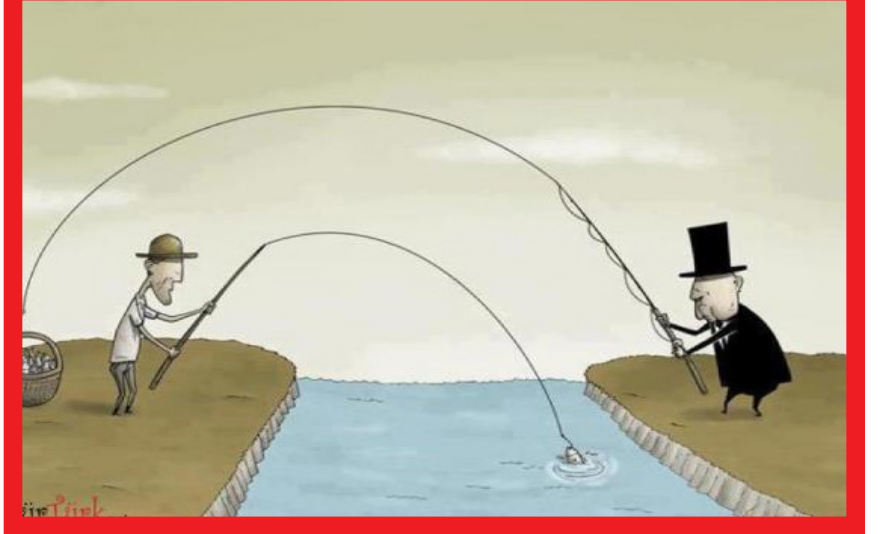
şısındaki kayıplarını gidermekten uzak olduğu açıktır. Kaldı ki hükümetten bağımsız araştırma yapan Enflasyon Araştırma Grubu'nun enflasyon açıklamasına göre 2021 yılının sadece ilk 6 ayındaki enflasyon yüzde 19,16. Bağımsız araştırmalara göre 2020'nin yüzde 36 olan yıllık enflasyonu 2021 yılında daha da artacak gibi gözüküyor.

Durum böyle iken ilk 6 aylık zamlar ile işçiye memura güya maaş zammı yapılıyor ama alım gücü düştüğü için aslında düpedüz çalışanın cebinden para çalınmış oluyor. Ama hükümet "Biz enflasyon farkı vereceğiz!" diyor. Bu da büyük bir aldatmaca. Çünkü hükümetin "enflasyon farkı" dediği eğer gerçekleşen enflasyon belirlenen zam oranını aşarsa geçerli olacak. Örneğin yüzde 5 zam öngörülen altı aylık periyotta enflasyon

yüzde 4 olursa herhangi bir fark ödenmeyecek, yüzde 6 olursa o zaman bir puan eklenecek ve zam oranı yüzde 6 olacak. Yani aslında zam oranı yüzde 0! Altı aylık dönemler için sadece enflasyon oranında zam yapılacak. O zam da gerçek rakam üzerinden değil TÜİK'in kırptığı rakamlar üzerinden yapılacak!

İşçinin çözümü: Eşel mobil sistemi ve fiyat denetim komiteleri!

Enflasyon bu şekilde işçi ve emekçileri soymanın bir aracı haline getirilmiştir. Bu emek gaspı, toplu sözleşme yapamayan, ücret zamları tamamen patronun iki dudağı arasında olan işçiler açısından çok daha vahimdir. Bu sistemli emek gaspının önlenmesinin yolu sınıf mücadelesinden geçer. Toplu sözleşmelerdeki enflasyon farkı,

MESS sözleşmelerinde metal sendikalarının talep ettiği gibi zam oranının üstüne ayrı olarak eklenmelidir. Ayrıca enflasyon oranları da TÜİK tarafından değil sendikaların ve tüketici örgütlerinin, sermayeden ve devletten bağımsız bilim insanlarıyla birlikte oluşturacağı fiyat

denetim komiteleri tarafından belirlenmelidir. Nihayet ücretler yıllık ya da altı aylık değil "eşel mobil" sistemiyle her ay gerçek enflasyon oranında otomatik olarak artmalı, ücret zamları bu artışın üzerine yapılmalıdır.

Vergi emekçinin sofrasındaki ekmeği küçültüyor! Toplu sözleşmeleri vergi zulmüne karşı birer mücadele mevzii yapalım! Vergi dilimi sabitlensin!

Ağustos ayından başlayarak asgari ücretliler bile bir üst vergi dilimine girdiler. Yaklaşık 3000 lira net ücreti olan emekçiler de Eylül ayı itibarıyla asgari ücret alıyorlar. Sendikali işyerlerinde ise ücretler daha yüksek olduğu

için net kayıp da daha fazla oluyor. Zaten enflasyon karşısında eriyen alım gücü, vergi zulmüyle beraber yılın son aylarında iyice yok oluyor. Vergi emekçilere yol, su, elektrik olarak değil açlık ve sefalet olarak geri

yansıyor.

Vergi yükünü patrona yüklemek en az ücret zamları kadar önemli

Sendikalar sık sık vergi zulmünü dile getiriyorlar ve siyasi iktidardan bu zulmü sonlandırması için taleplerde bulunuyorlar. Fakat vergi konusunda yapılabilecekler sadece hükümetten istekte bulunmaktan ibaret değil. Sendikali fabrikalarda toplu iş sözleşmelerini (TİS) vergi zulmüne karşı mücadelede birer mevzii haline getirmek mümkün. Ücretlerde brüt değil net rakamlar üzerinden anlaşmak veya %15'in üstündeki vergi yükünün patron tarafından karşılanmasını talep etmek gerek. Özellikle metal sektöründeki bütün toplu

sözleşmelerde belirleyici etkisi olan MESS grup toplu iş sözleşmelerinde bu talebin Birleşik Metal-İş sendikası tarafından öne sürülmesi oldukça önemli. İşçilerin cebine giren net parayı doğrudan arttırmasının yanında bu madde kazanıldığında başta bütün metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfının vergi adaletsizliğine karşı mücadelesi için önemli bir başlangıç olacaktır. Bu sebeple bu maddenin göstermelik bir pazarlık maddesi olarak görülmemesi ve bu maddenin geri adım atılmaması gerekiyor.

MESS sözleşmelerinden başlayarak vergi zulmüne karşı mücadeleyi yükseltelim

Tabii vergi diliminin sabit-

lenmesi sadece bir başlangıç olabilir. Vergi konusunda işçinin esas çözümü belli: Yoksulluk sınırı altındaki ücretlerin vergiden muaf tutulması, temel ihtiyaçlarda KDV'nin kaldırılması, patronlardan alınan vergilerin arttırılması gerekiyor. Bu mücadele kapsamında, vergi zulmü artık dayanılmaz bir boyut almışken vergi maddelerinin toplu sözleşmelerin vazgeçilmez unsurları olması gerekiyor. Vergi yükünü işçinin, emekçinin sırtından atıp patronların sırtına yüklemek için MESS sözleşmelerinden başlayarak topyekün bir mücadele örelim.

İstibdad cephesi eriyor... Çözüm düzen muhalefesinde değil sınıf siyasetinde!

Son açıklanan bazı anketlere göre Erdoğan ve Cumhur İttifakı ciddi bir erime yaşıyor. Metropoll şirketinin Erdoğan'a verilen desteği ölçen "görev onayı" anketinde Erdoğan'ın yönetim tarzını onaylayanların oranı yüzde 38'e kadar düşmüş durumda. Erdoğan daha önce bu orana 7 Haziran 2015 seçiminde düşmüş, o seçimde de AKP tek başına hükümet kurmak için gerekli meclis çoğunluğunu kaybetmişti.

Erdoğan'ın görev onayının özellikle Ağustos ayı içinde tepetaklak olduğu görülüyor. Erdoğan'ın desteğindeki azalma, AKP'nin ve fiili koalisyon ortağı MHP'nin oylarında da görülüyor. AKP'nin oyları yüzde 25,4'e, MHP'nin oyları ise yüzde 8,9'a kadar gerilemiş gözükürken kararsızlar, cevap vermeyenler ve protesto oyu kullanacağını söyleyenler yüzde 21'i geçerek bir nevi ikinci parti konumuna yükselmiş durumda.

AKP-MHP neden seçim barajını düşürmek istiyor? Temsilde adalet için olmasa gerek...

Bu tablo içerisinde Erdoğan ve Bahçeli seçim barajının yüzde 7'ye indirilmesi üzerinde anlaşması MHP'nin barajı geçmekte sıkıntı yaşamamasına yolculuğu. Oysa barajın düşürülmesiyle birlikte AKP ve MHP, Millet İttifakı dışında yeni ittifaklar kurulmasını ya da Millet İttifakı'ndan kopuşlar olmasını teşvik etmek istiyor. Aynı şekilde HDP saflarında bir süredir Ayhan Bilgen ve Altan Tan gibi isimlerle adı alınan muhafazakâr eğilimin yeni parti kurmasını hızlandırmayı düşünmüş olabilirler. HDP'nin kapatılma davasının sonuca doğru ilerlemekte olduğunu da unutmamak gerekir. Sonuçta yüzde 7 barajı Erdoğan ve Bahçeli arasındaki anlaşmanın sadece açıklanan kısmı. Özellikle AKP'ye daha az oyla daha fazla milletvekili sağlayacak olan dar bölge ya da daraltılmış bölge uygulaması da masada duruyor. Her halükârda seçimleri kazanmak için halk desteğinden ümidi kesen istibdad cephesi çareyi kuralları kendi çıkarına uydurmakta buluyor.

Burjuva muhalefeti birleştirmek emekçi halkı bölmek demek

Her zaman söylediğimiz gibi siyasette esas olan seçim sonuçları, meclis sandalye dağılımları vb. gibi gözükse de gerçekte belirleyici olan güç ilişkileri ve çatışmalarıdır. Devletin içindeki farklı güç odaklarının hesaplaşması, sermaye gruplarının birbirleriyle rekabeti, emperyalist odakların müdahaleleri siyaseti esas belirleyenlerdir. Bizim cephemizden baktığı-

mızda ise işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi esastır. Bu gerçeği göz ardı ederseniz AKP-MHP'nin muhalefeti bölme çabasına karşı bir anda kendinizi Millet İttifakı'nın bütünlüğünü savunurken ve HDP dahil diğer herkesi bu ittifaka katılmaya çağırırken bulabilirsiniz. Oysa bu büyük bir hata olacaktır. Çünkü bu, muhalefeti birleştireceğim derken, farklı partilere oy veren ama ekmek ve hürriyet mücadelesinde birleşme eğilimi gösteren emekçi halkı tekrar bölmek demek.

Emekçi halktan duydukları korku düzenin düşman kardeşlerini birleştiriyor

AKP ve MHP ciddi şekilde bir düşüş yaşamamasının arka planında özellikle ekonomik durum, artan işsizlik, yoksulluk, pandemi ve hayat pahalılığı var. Bunlarla birlikte orman yangınları ve seller olurken Erdoğan'ın halkın kafasına çay atan görüntüleri büyük tepki çekmiş durumda. Ayyuka çıkan yolsuzluklar da cabası. Ama AKP-MHP'ye karşı pek çoklarının bel bağladığı Millet İttifakı ne yapıyor? Onlar AKP-MHP'den çok emekçi halka düşmanlar. İşçi sınıfının ve emekçi halkın istibdad rejimine karşı mücadeleye kalkışmasından Erdoğan ve Bahçeli gibi Kılıçdaroğlu ve Akşener de korkuyor. Çünkü ekmek ve hürriyet mücadelesi yükselirse temsil ettikleri sermayenin ve emperyalizmin çıkarları tehlikeye düşecek. Bu yüzden halkın tepkisi sınıf mücadelesine dönüşmesin, sermayenin ve emperyalizmin çıkarları tehlikeye düşmesin diye tüm öfkeyi göçmen düşmanlığına (CHP ve İyi Parti) ve aşırı karşıtlığına (Gelecek Partisi, Saadet vb.) kanalize ediyorlar. Göçmen düşmanlığıyla şoven bir milliyetçiliği körükliyorlar, aşırı karşıtlığına ise yoğun bir din istismarı eşlik ediyor. Ortak nokta emekçi halkın sınıf mücadelesinden uzaklaştırılması. İşçi kendisini sömüren patrona değil göçmene öfkeleniyor! Sermayeye karşı birleşeceği yerde bölünmelere bir bölünme daha ekliyor. Tüm patronlar çoktan aşlarını oldu bile, hastalandıklarında özel hastanelerin özel odalarında tedavi görüyorlar, varsın

işçiler emekçiler aşı yaptırmamasın, bir başka işten atma gerekçesi daha, varsın aşı yaptırmamasınlar özel hastaneler parayla PCR testi yapıp kârlarına kâr katsın, en önemlisi de halk aşı ve ilaç tekellerinin yerine aşının kendisiyle uğraşsın istiyorlar.

Erdoğan ve Bahçeli için böyle muhalefet dostlar başına...

Bu politikalar AKP ve MHP'nin de işine geliyor. Çünkü esas derdi mutfağındaki yangın olan, işsiz olan ya da işsizlik tehdidi altında çalışan, çocuğu sağlıklı koşullarda nitelikli eğitim göremeyen, boğazına kadar borca batırılmış yoksul ve emekçi halk bu meselelerde hiçbirinin bir farkı olmadığını görüyor. Anketlerde ikinci parti olan kararsızların büyük çoğunluğu bu sebeple seçim yaklaşıkça eski partilerine geri dönüyor. Erdoğan daha önce de oy kaybetti. 7 Haziran 2015'te seçimlerinde meclis çoğunluğunu kaybetti, 2019 yerel seçimlerinde (İstanbul'da iki defa!) özellikle büyükşehirlerde hezimete uğradı. Ama emekçi halk kazanabilirdi mi? Ekmek ve hürriyete ulaşabilirdi mi? Hayır! Tam tersine CHP'si, İyi Partisi, Saadeti'yle düzen muhalefeti en kritik anlarda istibdad rejimine koltuk değneği oldu. Şimdi de parlamentere sisteme dönüşten bahsediyor ama bunu nasıl ve ne zaman yapacaklarını söylemiyorlar. Sürekli "devri sabık yaratmayacağız" diyerek halka kendisinden çalınan milyarların üzerine bir bardak soğuk su içmesini salık veriyorlar. En önemlisi de ekonomide Ali Babacan'ı kendilerine kılavuz edinerek, işçi ve emekçi halk düşmanlığında, sermayenin çıkarlarını kollamada AKP ile yarışıyorlar!

Tek alternatif sınıf siyaseti!

Aynı şeyleri yapıp farklı sonuçlar beklemek boşunadır. Ekmek ve hürriyet için sermayenin tüm partilerinden kopmalı ve kime oy vermiş olursa olsun, milletin emekçi çoğunluğunu birleştirecek olan sınıf mücadelesini, sınıf siyasetini yükseltmeliyiz!

Levent Dölek

İstibdad hem baskıcı hem pahalı bir rejim

İstibdad rejimini en genel ifadeyle baskıcı ve keyfi yönetim olarak tanımlıyoruz. Buna son derece pahalı bir rejim olduğunu da eklemek lazım. Yıllarca liberallerden Kamu İktisadi Teşekküllerinin (KİT) devletin sırtında bir kambur olduğunu dinledik. AKP'li yıllar özelleştirmelerin rekor kırdığı yıllar oldu. Güya devletin sırtından KİT kamburunu attılar ama bu sefer milletin sırtına iyice binen sermayenin kendisi oldu. "Devlet don üretmez" liberal sloganiyle başlayan serüvenin sonunda artık devlet sadece giysi, ayakkabı değil, Tekel'in peşkeş çekilmesiyle içki, sigara, tuz da üretmiyor... Dahası petrol de rafine etmiyor, telefon hizmeti de vermiyor, elektrik dağıtımını da yapmıyor, fabrika zaten kurmuyor ama artık köprü, yol, baraj, hastane de inşa etmiyor. Hepsini özelleştirildi! Eğitim ve sağlık bile elden gitti!

"Ödediğiniz vergiler size yol su elektrik olarak dönecektir" sloganıyla toplanan vergilerin döndüğü falan yok, çünkü özel taşıeron şirketlere kâr ve rant olarak akıp gidiyor. Erdoğan'ın konuşmalarında prompterden okuduğu bilmem kaç bin kilometre duble yol yaptık, şu kadar köprü bu kadar viyadük, şu sayıda şehir hastanesi bu sayıda bilmem ne diye saydığı listenin tamamının parası, geçiş garantisi, hasta garantisi, kredi garantisi vb. ile emekçi halkın cebinden çıktı ve çıkmaya da devam ediyor.

Türkiye'de toplanan vergilerin yüzde 60'ı kaynaktan kesiliyor yani ücretli emekçiler daha maaşları bankaya yatmadan uçup gidiyor. Şirketlerden alınan kurumlar vergisi ise devletin vergi gelirinin sadece yüzde 33'ü. KDV, ÖTV vb. yükü de emekçi halkın sırtında... Vatandaşın vergi borcu olduğunda şahin gibi atılan devlet, patronların vergi borçları söz konusu olduğunda pamuk gibi oluyor. Beşli çetenin 9,5 milyar lira vergi borcunu tek kalemde sildiler. En son haberde Cumhurbaşkanı bir kararname ile "Milletin ..." diye küfreden Mehmet Cengiz'in kuracağı tesise; gümrük vergisi muafiyeti, KDV istisna ve iadesi, vergi indirimi, SGK işveren primi desteği, gelir vergisi stopaj desteği, azami nitelikli personel desteği, enerji tüketim harcamalarına %50 enerji desteği ve yatırım yeri tahsis teşviği sağlamış.

Sonra neden Türkiye en pahalı elektrikli, en pahalı mazotu en pahalı (ve en yavaş) interneti kullanıyor? Çünkü TÜSIAD'ı MÜSIAD'ı beşli çetesiyle özel sektör ama bilhassa da istibdad rejiminin kendisi doymak bilmiyor. Liberaller devleti küçülteceğiz demişti. En önde de AKP geliyordu. Şimdi istibdad rejiminin bekası için en büyük birimi tüm işi hakkını arayan işçiyi, emekçiyi, kadını, genci dövme olan Çevik Kuvvetten müteşekkil devasa bir polis teşkilatı besliyoruz. Sadece devlet bütçesinden para gitmiyor. Bir de bu için fırsat maliyeti var. On binlerce atanamayan öğretmen çareyi polis olmak da buluyor. İnsanlarımızı öğretmen olarak eğitiyor bunun için kamu kaynaklarını kullanıyoruz sonra öğrencilerimiz parasız eğitim istediğinde öğretmenleri olması gereken ve bunun için eğitim görmüş insanlardan dayak yiyor!

Havuz medyasından paralı trollere kadar devasa bir propaganda makinesini yine halk olarak biz besliyoruz. Dünyanın en çok kamu ihalesi alma rekorunu elinde bulunduran beşli çete, istibdad rejimine iliştilmiş bir tür partili sermayedir. Bu sermaye gruplarının patronları muazzam bir kişisel servet edinmiş olsalar da asıl işlevleri istibdad rejiminin siyasi olarak finansmanını sağlamaktır. Bu rejim o kadar pahalı ki Cumhurbaşkanı'nın milyarlarca liraya çıkarttığı örtülü ödenek yetmiyor. Erdoğan'ın sürekli seçim ekonomisinin finansmanı düşük faiz politikası ile finanse edilirken bunun Merkez Bankası'na maliyeti 128 milyar doların buharlaşması oldu. Doğan medya grubunun havuza katılması ise Ziraat Bankası'ndan Demirören'e peşkeş çekilen 750 milyon dolara mal oldu. Bu ülkede yalan dinlemek bile bedava değil!

İstibdad rejimi Türkiye'nin emekçi halkı için tam anlamıyla bir "kendi paramızla rezil oluyoruz" durumudur. Meydanlarda "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" diye haykırırken sadece düşünce ve ifade özgürlüğünü savunuyoruz emekçi halkın küçülen ekmeğinin, milletin yağmalanan birikimlerinin de hesabını soruyoruz.

Sendika düşmanlığına, tacize ve sömürüye karşı Alba direnişçileri ile dayanışmaya!

Kocaeli Çayırova'da bulunan Alba Plastik fabrikasından işçi içeride yaşanan taciz olayına karşı toplu bir şekilde şikayetçi oldukları için yönetimle yaşadıkları sorunların ardından 17 Ağustos'ta işten atıldılar. Fabrikalarında aylardır kadın işçilere sayısız taciz vakası gerçekleşiyordu ve tüm uyarılara rağmen yönetim bu konuda hiçbir önlem almadı, sadece o kişinin bölümünü değiştirdi.

Taciz vakalarına sessiz ka-

lamayan işçiler tepkilerini gösterdiler. Bu olay ardından iki yıldır Alba'da çalışan iki işçi idari binaya çağırılıp performans düşüklüğü sebebiyle işten atıldı, ardından üretime dönüp bekleyen arkadaşlarına haber vermek istediklerinde güvenlik onları engellemek için müdahale etti. Güvenlik işçilerin üzerine yürürken gören bir başka işçi olaya dahil olup arkadaşlarını korudu. Bunun ardından o işçi de Kod-29'dan atıldı.

Direnışçiler işten atılmalarının sebebinin performans düşüklüğü olmadığını çok iyi biliyorlar. Alba patronu örgütlü işçinin gücünü diğer fabrikası olan Alba Kalıp'tan biliyor. Alba Kalıp'ta sendikanın yetki belgesi geldiğinde işçi çıkarmaya çalışan patron, karşısında işçilerin birliğini görünce geri adım atmış ve işten çıkardığı işçiyi işe geri almak zorunda kalmıştı. İşte bu yüzden her türlü örgütlü harekette fırsat kollayıp mücadeleye darbe vurmamak, kendince yılanın başını küçükken ezmek istiyor. Fakat Alba işçileri haklı mücadelelerinden vazgeçmiyorlar.

Tacize, mobbinge, sömürüye karşı tek çözüm örgütlü mücadele! Alba Plastik'ten atılan işçiler fabrikalarının önünde direniyor, mücadeleden vazgeçmiyorlar. Yaşasın Alba işçilerinin onurlu mücadelesi!

Ölümüne değil, sağlıklı ve uygun koşullarda eğitim istiyoruz!

Milli Eğitim Bakanlığı, bu yıl 6 Eylül'den itibaren okulların yüz yüze eğitim verecek şekilde açılması kararını aldı. Her ne kadar kararlı adımlar attıklarını iddia etseler de öğrenciler son iki yılda yaşanan deneyimlerden biliyorlar ki bakanlığın bir dediği diğerini tutmuyor. Pandeminin başından beri neredeyse verdiği hiçbir sözü yerine getirmeyen bakanlığa karşı gençlerin hiçbir güven duygusu yok.

Vaka sayılarının durumu, pandemiyle mücadelenin nasıl bir gidişatta olduğunu gösterirken eğitim konusunda da güven vermeyen adımlar atılması gençleri daha da tedirgin ediyor. Yüz yüze eğitim başladıktan sonra vakaların artmasına bağlı olarak tekrar uzaktan eğitime dönülmesi tıpkı geçen seneki gibi olası gözükmemekte ve bunun olup olmayacağı konusundaki belirsizlik öğrencileri ve öğrencilerin ailelerini yoruyor. Okulların kapanmaması için gerekli önlemleri aldıklarını söyleseler de atılan adımlar söylenen sözlerin karşılıksız olduğunu gösteriyor. Bakanlığın okul müdürlüklerine gönderdiği temizlik ve hijyen ödeniği konulu yazıda temizlik için öğrenci başına 20 lira harcanacağı belirtildi. Bir kutu maskenin en az 20 TL olduğu memlekette öğrenci başına ayrılan 20 lira öğrencinin maske ihtiyacını mı karşılayacak,

yoksa temizlik ve hijyen ihtiyacını mı? Salgından önce bile tuvaletlerinde sabun bulunmayan, çoğunda sadece bir temizlik görevlisinin çalıştığı okullar bu koşullarda nasıl açılacak? Okullarda görünen her yere "1,5 metre sosyal mesafeye uyun" uyarıları yapılmış. Her derslikte en az 30 öğrencinin bulunduğu sınıflar için Türkiye'de bu koşulların sağlandığı devlet okulu var mı? Alınan önlemlerin göstermelik olduğu bu kadar açıkken öğrencilerin yüz yüze, istikrarlı bir şekilde eğitim sürecine başlama ihtimali bu eğitim döneminde de zor görünüyor.

İki yıldır tek bir önlem almayan MEB'in sorumsuzluklarına karşı tam zamanlı, yüz yüze eğitim talebimizi yükseltelim!

Okulları bir açıp bir kapatarak öğrencilerin eğitim sürecini iki yıldır oyuncağa çeviren iktidar, gençlerin nitelikli eğitim alma hakkını gasbetmektedir. Üstelik bu süreci daha da uzatmak için ellerinden geleni yapıyorlarmış gibi bir halleri var. Derslik sayısının yetersiz kaldığı, bir binada 2 binden fazla öğrencinin aynı anda eğitim almak zorunda olduğu okullar hâlâ varken bir buçuk yılda okulların pandemi koşullarına uygun hale getirilmesi için doğru düzgün hiçbir adımın atılmadığı

ortada. Önlem olarak gördükleri şey öğrenci başına harcanan 20 lira!

İktidar salgının bedelini türlü geçim zorluklarıyla, zamlarla tüm halka ödetirken gençliğin de gelecek ve eğitim hakkını elinden alıyor. Verdikleri sözlerle yaptıkları birbirini tutmayan bakanlık, aldığı sözde önlemleri açıklayarak bizleri düzgün geçecek bir eğitim dönemi yaşayacağımıza ikna etmeye çalışsa da inanılırlıklarını çoktan kaybetti. Hiçbirinin samimi olmadığını biliyor ve artık tamamen yüz yüze eğitime geçilmesi için gerekli olan tüm önlemlerin alınması talebini yükseltiyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı, tüm öğrencilerin nitelikli, yüz yüze ve uygun sağlıklı şartlarda eğitim almasını sağlamakla yükümlüdür.

Ne uyduruk önlemlerle okulların açılmasına ne de bu yolda tek bir sıra arkadaşımızı, eğitim emekçisini feda etmeye tahammülümüz var! Bu doğrultuda bize düşen görev, yüz yüze eğitimin geri kalınan bir buçuk yılını telafi etmek için öğrencisiyle, eğitim emekçisiyle, velilerle birlikte yüz yüze eğitimin devamlılığı için, iktidarın üzerine düşeni yapması için birlikte mücadele etmek, bu konudaki ısrarı yanyana gelerek göstermek olacaktır. Geçtiğimiz yıllardaki gibi hayati yanlışlar tekrarlanmasını istiyorsak, eğitim kurumlarında görev yapan tüm emekçiler ve 12 yaş üzeri tüm çocuklar aşılanmalı, eğitim kurumları salgına uygun bir şekilde acilen yeniden düzenlenmeli ve bu hususta daha fazla bütçe ayrılmalıdır. Alınan önlemler eğitim ve sağlık alanındaki sendikalar ve meslek örgütlerinin temsilcilerinden oluşan kurullar tarafından denetlenmelidir.

Koronavirüs'ün ilacı: Yaygın test, yüksek oranda aşılama

Koronavirüs hız kesmeden hasta etmeye ve can almaya devam ediyor. Günlük vaka sayıları 20 binin üzerine çıktı, ölümler ise 250'nin üzerinde seyrediyor. Virüsün yayılmasını ve ölümleri durduracak etkili yöntem, *Gerçek* gazetemizde hep vurguladığımız gibi, nüfusun en az %85'ini olabildiğince hızlı şekilde aşılamanın (toplumsal bağışıklığa ulaşılmasının) yanı sıra, vaka ve ölüm sayıları sıfırlanana kadar maske-mesafe önlemlerinin uygulanmasını sağlamak, topluma yaygın PCR testi yapıp hastaları tespit etmeye ve bu kişileri karantina-izolasyona almaya devam etmek.

Aşılama yavaş, test sayısı az

Hükümet, bu gerçeğe rağmen aşılama ve diğer önlemleri uygulamada kötü bir sınav veriyor. Maske-mesafe önlemleri ne iş yerlerinde ne de günlük hayatta uygulanıyor. Yapılan PCR test sayıları tespit edilen vaka sayısına göre hâlâ yetersiz. Çünkü ne kadar çok aşı yaparsak enfekte olmuş kişileri tespit etme ihtimalimiz o kadar artar. Aşılama da durum farklı değil. Tam aşılanmış (en az iki doz) kişilerin tüm nüfusa oranı yalnızca %46. Günlük 1 doz aşılama sayımız (hiç aşı olmamış kişilerin aşılanması) 200 binin üzerine çıkmıyor. Günlük bu hızla gittiğimizi varsaysak bile, toplumsal bağışıklığa ulaşmamız için önümüzde en iyi ihtimalle 9 ay daha var demektir.

PCR testi kâr için değil, işçinin sağlığı için yapılmalı

Hükümetin yeni bir genelgesi ile artık aşı olmayan işçilerden haftalık zorunlu PCR testi istenmesine karar verildi. Sağlık Bakanlığının mevcut Koronavirüs Test Rehberi'nde PCR testinin ücretsiz olarak yapılabilmesi için kişinin belirtisinin (ateş, tat-koku kaybı gibi) olması şartı aranıyor. Herhangi bir şikâyeti olmayan işçiye zorla yaptırması istenen PCR testinin ücretinin işçiden alınmasının yolu açılmış oldu. Halihazırda özel hastanelerin fahiş fiyatlarla (250 TL civarı) test yaptığı biliniyor. Hastalığın tanısı amacıyla kullanılan PCR

testini, özel sağlık kuruluşlarına kâr kapısı haline getirecek bu uygulamadan hükümet derhâl vazgeçmelidir. Ayrıca PCR testi işçiye ceza olarak uygulanamaz. Hükümet kendi üzerindeki sorumluluğu işçiye yüklemektedir. Koronavirüs Test Rehberi derhâl güncellenmelidir. İşçilere hiçbir şart aranmaksızın, düzenli aralıklarla, ücretsiz PCR testi yapmak hükümetin pandemi döneminde başlıca görevidir.

Aşı tereddüdünü kır, yaygın test yap

Hükümet aşı tereddüdü duvarına çarpmış durumdadır. Aşılama hızı artırılamamaktadır. Tereddüdün başlıca sebebi bizzat bu süreci yönetemeyen, başlarda aşı tedarikinde sorunlar yaşayınca skandal açıklamalarla salgın ve aşı yönetimini eline yüzüne buluşturan hükümettir ve başta onun sağlık bakanıdır. Bu nedenle aşılarla ilgili her türlü tereddüdün ortadan kaldırılması için hükümetin her türlü çabayı sarf etmesi, elindeki bilimsel verileri açıklaması ve toplumdaki her bir bireyi aşı olmaya ikna etmesi gerekmektedir. Ancak toplumsal bağışıklık sağlanana kadar riskli gruplar (işçiler, öğretmenler, öğrenciler, sağlık çalışanları, 65 yaş üstü kişiler, kronik hastalığı olanlar vb.) başta olmak üzere topluma yaygın PCR testi yapmak, testi pozitif çıkanları 14 gün izolasyona almak, bu kişilerle yakın temasta bulunmuş kişileri 14 gün karantinada tutmak elzemdir. Bu uygulamanın dünyadaki en parlak örneğini, salgının başından beridir Çin vermektedir. Aşılama toplumsal bağışıklığa henüz ulaşmamış olmakla beraber tespit edilen her bir hastaya karşılık o kentin tamamına birkaç gün içinde test yapmakta (on milyonlarca), böylece hastalık başını kaldırmadan ezmektedir. Bu yöntemle Nisan 2020'den beri Çin'de Koronavirüs'ten yalnızca 4 (dört) kişi ölmüştür.

Koronavirüs Test Rehberi'ni derhâl güncelleyin!

Özel hastaneler kâr etsin diye değil, işçinin sağlığı için PCR testi!

Topluma yaygın, hızlı, ücretsiz, kaliteli ve güvenilir PCR testi!

Aşı tereddüdünü ortadan kaldırın, aşılama hızını arttırın!

Süreci başından beri yönetemeyen hükümet ve onun

Sağlık Bakanı istifa!

Orda bir yangın var uzakta

Bu yaz ülkenin bir tarafı yangınlarla kavrulurken, bir yanı da sellerle boğuşmaktaydı. Hem yangınlarla hem de sonrasında yapılması gerekenlerle ilgili olarak daha önce *Gerçek* gazetesinde yazılar yayınladık. Bu yangınlardan bir tanesi hem mekân olarak hem de yangın esnasında yaşananlar bakımından farklılık gösterdi. Dersim yangını başka türlü bir yangın olarak baş-ladı, başka türlü bir yangın olarak sürdü ve aynı şekilde sonlandı.

İlk yangın 31 Temmuz günü yaşanan bir çatışmadan sonra başlıyor ve bu yangını irili ufaklı 30'dan fazla yangın izliyordu. Yangının sebebi resmi kaynaklara göre güvenlik güçlerinden kaçmaya çalışanların sabotaj eylemiydi, sosyal medyada daha çok iddia edilense güvenlik güçlerinin açtığı ateşin sonucuydu. Bir yandan askerlerin mevzilerde çektiği ve yangına sebep olduklarını anlattıkları ancak nerede ve ne zaman çekildiği belli olmayan kısa bir video yayıldı. Diğer bir yandan ise helikopter tahsis edilmiş gazetecilerin bölge halkını hatta Dersim Belediye Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu'nu kaynak göstererek yangının askeri bir bombardıman sonucu çıktığına dair yazdıkları karşımıza çıktı.

Bir yandan bölge halkının yangın bölgesine gitmesi güvenlik gerekçesiyle engellenirken, diğer yandan Dersim'in arazi yapısı sebebiyle karadan müdahalede sıkıntılar yaşandı. Bahsettiğimiz irili ufaklı yangınların en çok ses getireni 18 Ağustos günü 4 ayrı noktada başladı ve bunlardan 3'ü çok uzun bir süre geçmeden kontrol altına alındı. Ancak kontrol altına alınamayan yangın günler boyunca devam etti. Elbette durum böyle olunca tıpkı Muğla ve Antalya'daki yangınlar-da olduğu gibi havadan uçakla müdahale talebi yükseldi. Aslında bu talep ilk yangınlar çıktığı andan itibaren vardı ama yangın etkisini arttırdıkça talep de daha yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. "Dersim yanıyor" başlığıyla istenen yardımlar trol saldırılarına maruz kalınca arada "Tunceli'ye" yardım istendi. İlk müjde Dersim AKP İl Başkanı Sercan Özyayın'ın photoshop marifetiyle yangına müdahale eden uçak görüntüsü paylaşmasıyla geldi. Neyse ki beklenen gerçek hava müdahalesi yangının başlamasından 12 gün sonra Ağustos ayının son gününde ulaştı ve yangın kısa sürede kontrol altına alındı.

Burada önemli olan başka bir durum var ki o da DEDEF'in (Dersim Dernekleri Federasyonu) bölgede yaptığı gözlemler. DEDEF'in bölgedeki gözlemleri iktidar cephesinden ve sosyal

medyada aktarılanlardan çok farklıydı. DEDEF yazılı bir deklarasyon yayınlamadı ama sözel olarak birçok platformda bu gözlemlerini aktardı. Dernek üyeleri yangın kontrol altına alınmışken ve soğutma çalışmalarının yapıldığı sırada ormanlık alan içinde inceleme yaptığında devlete ait olduğu çok belli olan boş kovanlar bulduklarını, yangının bir orman yangını şeklin-de değil bir devlet provokasyonu şeklinde gerçekleşmiş olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu tespit etmişti. Yöre halkının yangına müdahale etmesi de bu gerekçe ile engellenmişti. Nere-deyse her sene Dersim'de meydana gelen yangınlar yöre halkının gözünde doğal sebeplerle gerçekleşmiş bir yangın değil devletin bilinçli biçimde siyasi sebeplerle yaktığı yönünde. Ne uğruna ormanların heba edildiği belli olmayan bu siyasi anlayışa halkın tepkisi oldukça büyük-tü. Yardım çılgınlıklarının duyulmamasına duyulan sitem de aynı derecede büyüktü.

Kaybedilen alan daha küçük ama daha özel

Yangın çok geç kontrol altına alınmasına rağmen toplan ormanlık alan kaybı Antalya veya Muğla'yla karşılaştırılınca oldukça sınırlı görünüyor. Çünkü burada bitki örtüsünün hâkimi çam değil Meşe ağaçlarından oluşuyor. Hava sıcaklığının Ege ve Akdeniz'le kıyaslayınca daha düşük olması ve orman örtüsünün yer yer doğal kesintiye uğruyor

olması da bir avantaj. Kay-bolan ormanlık alan miktar olarak küçük ama çok özel bir bölge, hem endemik yani bölgeye has bitkilerin hem de yaban hayatının en zengin olduğu alanlardan birisi.

Bütün bu dezenformasyon savaşlarının ortasında bir gerçek var. Biz bu yangının ne çıkışı, ne nasıl müdahale edildiği, ne de var olan uçakların neden bu kadar geç müdahale ettiğine dair bir bilgiye sahip değiliz çünkü orası Özel Güvenlik Bölgesi. Antalya'da Muğla'da derhal boy gös-teren bakanlar da görülmedi Dersim yangınında. Her gün olay yerinden bildiren muhabirlerde yoktu, gönüllülerin müdahale etmesi ise zaten yasaktı.

Bütün karmaşanın ve yangının sonunda yine bir gerçek var. Yanan bütün bu alanlar bizim he-pimizin bütün bir insanlığın ortak mirasıdır. Bu miras bir tarafta uçak yerine helikopter ihalesi açılmasıyla, bir tarafta özel güvenlik gerekçeleriyle yapılamayan etkin müdahaleyle yitirildi. Yanan alanların iklim ve bitki örtüsü gibi özel farklılıkları, kendine göre avantaj ve dezavantajları olsa da bu alanlarda kaybın büyüklüğünün ana sebebi çıkan yangınlara müdahalenin ancak toplumsal baskı belli bir seviyeye ulaşıncaya yapılmış olmasıdır. Bu gerçeği aklımızdan çıkar-madan sermayeye ve istibdada karşı ormanlarımızı, doğamıza, memleketimize, yaşadığımız dünyamıza sahip çıkacağız. Ahmet Kutsi Tecer'in mısralarını biraz değiştirerek söylemek ge-rekirse, sahip çıkacağız çünkü

Orda bir orman var, uzakta,

O orman bizim ormanımızdır.

Gitmese de görmese de

O orman bizim ormanımızdır.

Yılmaz Tan

"Nerede bu devlet?"

Dünyanın birçok bölgesine benzer biçimde Türkiye'de de yaz boyunca orman yangınları, sel vb. iklim felaketlerinin ardı arkası kesilmedi. Türkiye'de özellikle orman yangınları karşısında devlet yetkililerinin sorumluluğu birbirine atan tutumu, devletin acizliği tartışmasını tetikleyerek "Ortada devlet namına ne kaldı?", "Nerede bu devlet?" gibi tepkilere yol açtı. Solun liberalizmin etkisi altında kalmış çeşitli kesimlerinde de bu tartışma yankı bulmuş görünüyor. Yerel halkın gösterdiği dayanışma ve işbirliğinden hareket eden söz konusu kesimler hemen "tabandan" gelen bu tepkilerin ülkede demokratikleşmeyi ilerleteceğine dair sonuçlar doğuracağına bel bağlayabiliyorlar. Oysa asıl cevaplanması gereken soru AKP yönetimindeki bir burjuva devletin neden böyle davrandığıdır? Acaba orman yangınları ya da sel gibi doğa felaketleriyle baş edilememesi AKP rejiminin "yönetememe krizi"nin bir ürünü müdür? Yoksa memleketi patronların çıkarları doğrultusunda bir **şirket gibi yönetme**, kamu kaynaklarını özelleştirme bilinçli tercihinin mantıksal sonucu mu?

Biz ilkinin, yani AKP'li yöneticilerin ve siyasetçilerin becerisizliklerinin belli bir payı olduğunu yadsımamakla birlikte, ikincisinin asıl neden olduğu ve sadece AKP hükümetlerine mal edilemeyecek kadar Türkiye büyük burjuvazisinin genel yönelişinin bir ifadesi olduğu kanısındayız. Biri daha uzun bir dönem kapsamında devletin orman arazilerine ilişkin politikaları, diğeri ise yakın dönemde devletin ekonomi yönetiminin tercihleri olmak üzere, olgulara dayalı iki örnek üzerinden bu savımızı kanıtlamaya çalışacağız.

*BBC Türkçe'*de yayınlanan (06.08.2021) bir habere göre, Türkiye Ormancılar Derneği'nin resmi verilerine dayanarak yapılan bir araştırma Türkiye'de **1980'li yıllardan bu yana** 2020 yılı itibarıyla 748 bin hektar ormanın, amacı dışında kullanılmak üzere özel şahıslara, şirketlere ya da kurum ve kuruluşlara tahsis edildiğini ortaya koyuyor. Bunun yanı sıra orman vasfını yitirdiği gerekçesiyle 620 bin hektar orman alanı, "2B arazi" kapsamında milli orman varlığının dışına çıkarılarak, satışa açık hale getirilmiş. Yine bu araştırmaya göre, orman alanları her yıl artan bir şekilde kara yolları, turizm alanları, golf sahaları, maden ve taş ocakları, enerji santralleri ve katı atık depolama tesisleri gibi orman amacı dışındaki işlevlerle kullanılmak üzere tahsis ediliyor. Bu tespitler bize AKP hükümetlerinden çok önce başlayan özelleştirme furyasının ormanlar özelindeki sonuçlarını ve bunların aslında Türkiye burjuvazisinin daha çok kâr elde etme hedefinin ayrılmaz bir parçası olduğunu ortaya koyuyor. Tüm bu yapısal ve uzun vadeli yöneliş karşısında AKP hükümetlerinin sorumluluğu yok mu? Olmaz olur mu? Onlar bu politik yöneliş hem bir bütün olarak Türkiye burjuvazisinin genel çıkarları doğrultusunda hem de kendi "yandaş" sermaye kesimlerini palazlandırmak üzere katmerli şekilde sürdürdüler.

Yine aynı haberde görüşüne başvurulmuş bir uzman şöyle diyor: "Önceki yıllarda ortalama 8-10 bin hektar orman yanarken, 2020 yılında 21 bin hektar orman yandı. Yani geçen yıl aslında bu sene için alarm vermişti. Tüm bu tabloya bakıldığında iktidarın orman yangınlarına karşı alınan tedbirleri artırması gerekiyordu." Halbuki AKP hükümeti ne yapmış? 2019 yılında yangınlarla mücadelede ayrılan bütçe bir önceki yıla göre beş kat azaltılmış. Daha uzun vadeli bakıldığında ise, devletin son 10 yılda Orman Genel Müdürlüğüne ayırdığı bütçe her ne kadar 1,9 milyar TL'den 4,2 milyar TL'ye yükseltilmiş olsa da kurumun toplam bütçe içindeki payı oldukça düşmüş. Niçin? Çünkü AKP'nin yönettiği devlet mevcut kamu kaynaklarını "ekonomiyi desteklemek" adı altında sermayeye aktarıyor da onun için. Sermayeye kaynak aktarımına dair istihdam maliyetlerinin üstlenilmesinden vergi indirimleri ya da aflarına, yatırım teşviklerinden çeşitli desteklere kadar birçok örnek verilebilir. İkinci örneğimiz 2021 yılı ISO 500 ve borsa verilerine dayanıyor. Söz konusu veriler Türkiye kapitalizminin büyük sanayi şirketlerinin kârlarını geçtiğimiz yıl içinde, yani salgın koşullarında bile (!), büyük ölçüde artırmış olduklarını ortaya koyuyor. Bunun altında ağır sömürü koşullarının dayatılmasının yanı sıra iki önemli neden yatıyor: Açılan trilyon liralık düşük faizli krediler ve kredi borçlarının yeniden yapılandırılması. TCMB ve kamu bankalarının izledikleri ölçsüz kredi genişlemesine dayalı bu politikanın sonucu nedir? Devlet bütçesinde iç borç ve dış borç stokunun artması. Daha açık ifade edelim: Bütçe kaynakları hem yarattıkları zenginlik hem de ödedikleri vergiler bakımından en çok payı hak eden emekçi halktan esirgenmiş ve sanayi ve finans patronlarına aktarılmıştır. Orman yangınları, devletin kamu kaynaklarını öncelikle sermayenin sömürsü için uygun koşulları yaratmak üzere kullandığını, bu doğrultuda yerli ve yabancı tefecilere iç ve dış borç faizi ödemekten işçiye köylüye bir şey kalmadığını bir kez daha göstermiştir.

Bu tespitler ışığında vardığımız politik sonuç şudur: Halkın kendi inisiyatifleri ile ve dayanışma içinde birtakım çözüm arayışlarına yönelmesi elbette önemlidir; ancak bu dayanışmanın hangi mücadele hedefi temelinde örüleceği daha önemlidir. Doğru olan emekçi halkın toplumsal ihtiyaçların giderilmesinde "kendi başının çaresine bakması" değil, üretim sürecinde kendi yarattığı zenginliğin ve çoğunu ödediği vergilerin ürünü olan kamu kaynaklarının tahsisinde söz sahibi olmasını talep etmektir. Bu ise ancak stratejik devlet işletmelerinin işçi denetiminde kamulaştırılmasını hedefleyen bir işçi emekçi hükümeti için mücadele ederek mümkün olabilir.

Sungur Savran

Taliban, El Kaide, DAİŞ: Tekfircilik ve Müslüman işçi

“Tekfir”, bir Müslüman’ın “kâfir” ilan edilmesi demek. Aslında Hıristiyan kilisesindeki aforoz kurumu gibi tek tek kişilerin dinden kopmuş olduğunun ilan edilmesi için geliştirilmiş olan bu kurum, son yarım yüzyıldır adım adım siyasi bir programın bayrağı haline geldi: Tekfirci birtakım siyasi akımlar, eskiden dinî mercilerin karar verdiği bu konuda toptan kararlarla koskoca Müslüman topluluklarını “kâfir” ilan ediyor. Erkek müzik mi dinliyor, kâfirdir, bir kurşunla işi bitirile! Kadın kendi başına halk arasına mı çıkmış, başı örtülü olsa da yüzü açık mıymış, eğitim mi görmek istiyormuş, çalışmak mı, recm edile! Bu aşiret bizim mezhepten değil mi, hayat hakkı tanınmaya! Ve ne şiddet, ne vahşet!

Kendini samimi olarak Müslüman olarak gören insan topluluklarına böyle bir mezalim uygun görülüyorsa, iş başka dinlerden insanlara gelince zulmün nasıl daha da vahşi hal alacağını hayal etmek zor değil. Gelsin bir yatağan darbesiyle kafa uçurmalar, insanları ateşe verip yakarak öldürmeler ve daha neler, daha neler!

1980’li yıllardan itibaren Sovyet birliklerini Afganistan’dan çıkarmak için Amerika’nın ve Suudi Arabistan’ın finanse ettiği, Pakistan’ın medreselerinde eğittiği militan tekfirciler, daha sonra Afganistan’da Taliban (yani medrese öğrencileri) olarak iktidar oldular; El Kaide adı altında örgütlenerek uçak oldular, 11 Eylül 2001’de New York’ta İkiz Kuleler’i yıkıp 3000’e yakın masumu öldürdüler; Irak’ta ve Suriye’de kendi kendilerine halife oldular, İslam Devleti adını alıp Yezidi kadınlarını esir pazarlarına çıkardılar; Somali’de eş-Şebab oldular, Nijerya’da Boko Haram, hep sivilleri bombaladılar, hep orta okul çağında kızları toplu halde okullarından kaçırdılar.

Bunların tekfirciliği bir din anlayışı falan değildir. Bir politik programdır. Belirli çıkarılara sahip toplumsal kesimlerin ve belirli devletlerin çıkarıları doğrultusunda hareket eden siyasi örgütlerin programı. Ağızlarında hep Batı’nın İslam dünyasına iki yüzyıldır çektiği cefa vardır, Müslümanları içinde yaşadıkları devletlerin dinden çıkmış yöneticilerinden kurtarmak vardır.

Ama o nefret kustukları Batılılarla işlerine geldiğinde işbirliği yaparlar. O Batılıların neredeyse uşağı gibi müttefiki olan devletlerden yardım alırlar. “Öfkeli çocuklar” diye sevilirler, “inançlarının bize ters yanı yok” diye korunurlar. Ve hep Müslümanların yaşadığı toplumların varlıklı, kudret sahibi, mütegalibe sınıf ve katmanları ile iç içe çalışırlar. Bunların muhatapları, petrol şeyhleridir, kapitalistlerdir, aşiret reisleridir, savaş ağalarıdır, şeyh-molla takımıdır.

Tekfirciliğin büyük velisi Usame bin Ladin’i alın. Bir topraksız köylü müdür sanırsınız? Petrol işçisi mi? Kervanlarda çalışan yoksul deveci mi? Basra Körfezi’nin yoksul balıkçısı mı? Tabii ki hayır! Usame bin Ladin, dünyanın en sömürgeci ülkelerinden olan ve en büyük Batı emperyalisti ABD’nin Ortadoğu’da Siyonist İsrail’den sonra en güçlü müttefiki olan Suudi Arabistan’ın en zengin ailelerinden bin Ladin ailesinin mensubudur. Öyle sadece petrol zengini falan değil. Dev inşaat işleriyle uğraşan bir müteahhitler grubudur bin Ladin’ler. Zenginmiş falan deyip geçmeyin. Hani Suud ailesi Koç gibi petrolcüyse, bunlar da Erdoğan’ın oligarkları Cengiz ya da Limak ya da Ağaoğlu’dur. Karunlar gibi zengindirler yani.

Tekfircilik Müslüman işçiye iki kez zararlıdır. Birincisi, yakın tehlikedir: İşçiyi kendini ezen büyük patronlarla, yoksul köylüyü aşiret reisi, ağa ve mütegalibeyle birleştirir. Sömürüyü perçinler. İkincisi, biraz daha uzun vadede ortaya çıkacaktır: Kapitalist sömürüye son vermek için her ülkenin işçisi ve emekçisi devlet iktidarını ele geçirdiğinde başka ülkelerin işçileriyle birleşmelidir ki, emperyalist kapitalizmin gücüyle başa çıkabilsin. Tekfircilik, Müslüman işçiyi kendi patronuyla birleştirirken başka halklardan ve inançlardan işçilerden kopartır, onlara karşı düşman yapar.

Tekfircinin birleştirdiği toplum, kendinden menkul halifelere ve şeyhlere biat edenler topluluğudur. İşçinin enternasyonalizmi bütün dünyanın emekçilerini hem emperyalizme hem patronlara hem de her renkten ve inançtan gericiliğe ve tekfirciliğe karşı birleştirir. Sömürü böyle sona erdirilecektir. Herkesin, başkasının buyurduğu değil kendisinin seçtiği inanç doğrultusunda yaşamaya özgürlüğü böyle elde edilecektir.

Afganistan’da Taliban zilleti ve emperyalizmin yeni maşaları

Afganistan’da 2001 yılından bu yana devam eden emperyalist işgal sona erdi. ABD emperyalizmi, 2001 yılında işgal ederek yüz binden fazla kişiyi katlettiği ülkedeki varlığını sonlandırıp, yıllar içerisinde paraya boğduğu bir kukla yönetime ülkeyi teslim ederek çekilmeyi bir süre planlamaktaydı. Ancak işbirlikçi yönetim muazzam bir yozlaşma içindeydi ve sadece emperyalistlerin akıttığı paraları cebe indirip, Afgan halkına zulmetmeye yaramaktaydı. ABD’nin çekilme takviminin belli olmasının ardından tekfirci bir örgüt olan Taliban’ın ilerleyişi, bu kâğıttan kaplanın kendisinin üçte birinden ufak bir güç karşısında darmadağın olması ile sonuçlandı. Afganistan’ın işbirlikçi lideri Eşref Ğani, bir helikopter dolusu parayla ülkeden kaçtı, işgal güçleri ile işbirliği yapanlar ülkeyi terk etmek için bir yarışa girdi.

Evet, Afganistan’da emperyalizm yenildi, ancak Afgan halkı bu sefer de Taliban belası ile baş başa kaldı. Başkent Kâbil tüm ülkeyi çok kısa bir sürede ele geçiren bu örgüt, ülkedeki iktidarını dış güçlere, özellikle de yakın zamanda ülkeyi terk eden emperyalist işgalcilere kabul ettirebilmek, bu sayede Afganistan Merkez Bankasının ABD’nin kontrolündeki milyarlarca dolarını kullanabilmek ve maden kaynakları başta olmak üzere ülkeye yatırım çekip iktidarlarının maddî temellerini sağlamlaştırmak amacıyla tüm dünyaya devlet idaresi hakkında olumlu sinyaller göndermeye, bilhassa kadın hakları konusunda eskisi kadar baskıcı olmayacağını söylemeye başladı.

Bu anlamda Taliban’ın sicili kabarık. Ancak bir yanılasmaya da kapılmamak gerek. Zira emperyalist işgal ve işbirlikçi yönetim döneminde Afgan kadınları birtakım iyileştirmeler elde etmiş olsalar da, örneğin NATO işbirlikçisi savaş ağalarının oluşturduğu Kuzey İttifakı unsurları da Taliban gibi kadın düşmanı, gericici ve köktendinci bir siyasal yapıya sahiptirler ve kadınları ezmeye devam ediyorlardı. Afganistan’da kadınları ve küçük çocukları pazarlayan bir mafya sistemi, emperyalist işgal altında gelişme olanağı bulmuştu.

Genel olarak bakıldığında da ABD yanlısı güçlerin yozlaşmışlığı, yargısız infazları, işkencehaneleri ve uyuşturucu ticaretinin kontrolü için kendi aralarında verdikleri mücadeleler ülkeyi giderek daha da yaşanmaz bir hale sokmuştu.

Eylül başı itibarıyla Taliban, bir yandan içeride bazı rakiplerini de kapsayan bir hükümet kurmaya çalışırken, diğer yandan da uluslararası alanda meşruiyetini sağlamak için görüşmelerini sürdürmekte. Çin, Afganistan’ın geleceğinde şimdiden belirleyici olacağını kanıtlamış gibi duruyor. Taliban Sözcüsü Zabihullah Mücahid’in Avrupa basınına açıklamalarına bakılırsa, şimdiden Taliban ile Çin arasında ciddi bir uzlaşma sağlanmış durumda ve Pakistan ile birlikte Afganistan da Çin’in İpek yolu projesi kapsamında ekonomik işbirliği yapacağı bir ülke olacak. Çin, bu sayede hem stratejik önemi yüksek olan bir bölgeyi kontrol altına alırken, diğer yandan da lityum gibi ihtiyaç duyduğu kaynakları büyük maliyetlere katlanmadan elde etmiş olacak.

Bu durumun başta ABD olmak üzere emperyalistlerce istenilmediği açık. Bu yüzden ABD’nin Afganistan’dan kendisi çekildikten, kukla yönetimi de dağıldıktan sonra gözü kulağı olabilecek yeni güçlere ihtiyacı var ve iki aday şimdiden öne atılmış durumda. Biri, ABD ile Taliban arasındaki müzakerelere de ev sahipliği yapan Katar. Diğeri ise Biden’dan tavizler kopartabilmek için Kâbil havalimanında ABD’nin çekilmesi sonrasında kontrolü sağlama görevine talip olmuş bulunan Erdoğan’ın istibdad rejimi. Taliban’ın son açıklamaları, bu ikilinin Kâbil havalimanını birlikte işletmek istediklerini gösteriyor. Dikkat buyrulsun, ortada istibdad medyasının aktardığı şekliyle bu ikili tarafından, Taliban’ın ilerlemesinin ardından böl-

gede "söz sahibi olma" yönünde yapılan bir manevra yok. Emperyalizm tarafından bu ikiliye verilen, Afganistan’da emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yapılacak bir görev söz konusu. Emperyalizmin Afganistan’daki çıkarlarını gözetmek üzere bu ikiliyi seçmesi, Taliban’ın da başını en az ağırtacak seçenektir. Zira Taliban ABD başta olmak üzere emperyalistlerle görüşmelere şimdiden başlamış ve örneğin daha radikal gruplara karşı güvenceler sunmuş olsa da, emperyalistlerle doğrudan bir işbirliği kendi tabanında dahi rahatsızlıklara ve hatta bölünmelere yol açabilir. Oysa Müslüman nüfusa sahip iki ülkenin silahlı güçlerinin bölgede emperyalizmin temsilcisi olması, Taliban’ın da işine gelecektir.

Türkiye açısından bakıldığında, bu tür bir görevi üstlenmek, emperyalizmden sonra Taliban’ın tahakkümü altında yaşayacak olan Afgan halkının çıkarları hilafıdır. Hem Afgan halkının zamanla başından atmaya çalışacağı bir gerici rejime payanda sunacağı hem de Afganistan’da emperyalizmin çıkarlarını gözeteceği için. Ayrıca bir aşamada Afganistan içindeki Penşir’deki muhalefetin emperyalistlerin de desteği ile güçlenip meselenin bir iç savaş halini alması, ya da IŞİD’in Horasan kolunun saldırılarını arttırması gibi senaryolarda işlerin çok daha karışması da söz konusu olabilecek ve oraya göreve yollananları ağır tehlikelerle karşı karşıya bırakacaktır. Emekçi halkımızın çıkarı, Afgan halkının çıkarları ile birdir ve bu da Türkiye’nin Afganistan’da emperyalistlerin kirli işlerini yapmamasını, Afganistan’ı devasa bir mezarlığa çeviren NATO’dan çıkmasını gerektirmektedir.

Afganistan’ın afyonu

Afganistan’ın bugünkü ekonomik durumunun çok zor olduğu çok konuşuluyor, bu yüzden ABD’ye ya da Çin’e elinin mahkûm olduğu söyleniyor. Doğrudur, ama bir çözüm olasılığı hiç konuşulmuyor. Afganistan, özellikle Helmand eyaleti, dünyanın haşhaş ekimine en uygun toprağına ve iklimine sahip coğrafyasıdır. Taliban 2000 yılında haşhaş ekimini tümünden yasaklamıştı. Amerika hem savaşı finanse etmek için hem de kukla Karzai hükümeti ve savaş ağaları semirsinler diye haşhaş ekimini adım adım arttırarak eski düzeyine getirdi. Bugün dünya çapında üretilen eroinin yarısının ham maddesinin Afganistan’dan kaynaklandığı hesaplanıyor.

Büyük bilinmez şu: Taliban’ın yeni kuşak önderliği, ekonomik güçlükleri lityum gibi nadir metallerin yanı sıra haşhaşını, hatta yerel olarak üretilen eroinini pazarlayarak aşmaya çalışacak mı yoksa 2000 yılında haşhaş ekimini yasaklayan eski lideri Şeyh Ömer’in yolundan mı yürüyecek?

11 Eylül ve Afganistan: Emperyalizmin sefaleti

Yaşı yeten unutamaz, yetmeyenler de sonradan televizyonda ya da internette görmüştür. 11 Eylül 2001 günü Amerika'nın ekonomik başkenti New York'ta dünyaca ünlü ticaret merkezi İkiz Kuleler'e dalan iki sivil uçak kuleleri yerle bir etti. Dünyanın en güçlü emperyalist devletin Savunma Bakanlığı'nın başkent Washington'daki binası Pentagon da bir başka sivil uçağın darbesiyle ağır hasara uğradı. Bugünlerde bu olayın 20. yıldönümünü yaşıyoruz.

Bu saldırının hemen ardından Amerika Afganistan'a savaş açtı. Bütün NATO ülkeleri de ABD'nin bu savaşını siyaseten destekledi. O dönemde başında başbakan Bülent Ecevit ile başbakan yardımcısı Devlet Bahçeli'nin bulunduğu Türkiye de bu savaşı destekleyenler arasında yerini aldı. Türkiye, çoğunluğu Müslüman olan bir ülkeye açılan savaşa muharip güçle katılmak istemedi ama 2004-2006 arasında NATO misyonunun başkanlığını bile üstlendi. İşte şimdi, 20 yıl sonra biten savaş budur! Yani 11 Eylül'ün 20. yıldönümü ile nedeni 11 Eylül olan Afganistan savaşının bitişini aynı ana rastladı! Tarihin ders almak isteyenlere armağanı! Bu ilginç tarihî kavşakta iki olayın kesişmesinden yararlanarak ders çıkarmaya çalışalım.

11 Eylül'ün ardında ne vardı?

Bugün herkes gerek 11 Eylül gerekse Afganistan savaşı hakkında ileri geri konuşuyor ama her tarihî olay ancak kendisine yol açan gelişmelerin ışığında anlaşılabilir. Çoğunlukla 11 Eylül'ün ardında ne yattığını, yani hangi büyük tarihî gelişmelerin 11 Eylül'e yol açtığını soran da yok anlatan da!

Biz olaya 11 Eylül saldırısını kimin düzenlediği ile başlayalım. Bu çarpıcı ve sarsıcı olayı düzenleyen Usame bin Ladin adındaki Suudi vatandaşının li-

derliğindeki El Kaide örgütü idi. Örgütün uçaklardaki adamlarının çoğu da yine Suudi vatandaşı idi. Ama ABD sıkı müttefiki Suudi Arabistan'a değil Afganistan'a saldırdı. "Neden" diye sormak çok önemli. Çünkü El Kaide'nin merkezi Afganistan'da idi, bin Ladin orada yaşıyordu, Afganistan'ın başındaki Taliban hükümeti de El Kaide'nin müttefiki olarak görülmüyordu.

Bütün bu olgular aslında daha önceki bir tarihî gelişmenin sonucuydu: 1978'de Afganistan'da yaşanan ve Ramazan ayına rastladığı için "Sahur Devrimi" olarak anılan bir büyük sarsıntı, Afganistan'ın komünist partisini iktidara getirdi. Ayrıntılara girmeden ekleyelim ki, Sovyetler Birliği Aralık 1979'da komünist hükümetin davetiyle Afganistan'a askerî birlikler yolladı. Bunun üzerine, ABD ve komşu Pakistan'ın tahriki ve ekonomik ve askerî desteğiyle "Mücahidin" adı verilen bir hareketin silahlı mücadelesi başladı. Sovyetler Birliği ülkede tutunamadı, 1989'da çekilmek zorunda kaldı. Bundan sonra ülkede Mücahitlerin kendi arasında bir iç savaş başladı, bunu Taliban kazandı ve 1996'da başa geldi.

Taliban giderek tekdüze bir yola girdi: Yani kendi anlayışına uymayan herkesi kâfir ilan eden ve bütün toplumu kendinden menkul bir Müslümanlık çerçevesinde yaşamaya zorlayan bir rejim yarattı (kadınlara burka zorunluluğu, Şii Hazara toplumuna katliam, eğitim ve çalışma yasağı, müzik yasağı, tarihî Buda heykellerinin tahribi vb. vb.) Bu aslında Usame bin Ladin'in de yürüdüğü yol idi. "Mücahidin" uluslararası bir hareket niteliği taşıyordu. İçinde birçok değişik ülkeden gelmiş Müslüman savaşçı yer almıştı. Usame bin Ladin bu hareketin önde gelenlerinden biriydi. 1991'de Amerikan

birlikleri Saddam'ın Kuveyt'i işgalinden sonra Müslümanlar için kutsal topraklarının muhafızları olan Suudi Arabistan'a konuşlanınca, Amerika'yı İslam topraklarında işgalci olarak gördüğü için ona karşı da cihat ilan ediyordu.

Yani Amerikan emperyalizmi kendisine saldıran, New York'u dehşete düşüren, Pentagon'da can evinden vuran "canavar"ı kendi eliyle yaratmıştı!

Irak 1991, Kosova 1999, Afganistan 2001, Irak 2003...

Ama 11 Eylül ve Afganistan savaşının ardındaki nedenler böyle anlatılırsa gerçeğin bir kısmı saklandığı için yalan söylenmiş, emperyalizmin suçları gözlerden gizlenmiş olur. Afganistan savaşı sakin ve huzurlu bir dünyada birden patlayan bir savaş değildi ki. Her yanıya 10 yıl önce yaşanan Irak'a karşı Birinci Körfez Savaşı'na ve 1999'da Yugoslavya'ya karşı açılmış Kosova Savaşı'na benziyordu. Belki daha da önemlisi ve en öğreticisi şu idi: Afganistan savaşından sadece bir buçuk yıl sonra ABD bir de Irak'a saldırıyordu. Gerekece ikilidi: Irak lideri Saddam Hüseyin'in bir yandan kitle imha silahları stokladığı ileri sürülüyordu, bir yandan da Taliban'ın müttefiki olduğu. İlkini yalan olduğunu işgal sonrasında emperyalistler itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ama ikincisi daha da anlamlıydı: Saddam Ortadoğu Arap toplumlarında laiklik denebilecek uygulamalara en yatkın liderlerden biriydi. Neden Taliban işine karıştırılmıştı? 12 yıl içinde böyle yakın bir coğrafyada dört savaş yaşanmasının anlamı neydi?

Bu konuda doğru cevap veremeyen emperyalizmin gönüllü hizmetkârıdır. ABD Sovyetler Birliği'nin çözülmesinde ve kapitalizmin Çin dâhil işçi sınıfının çarpıklıklar taşıyan rejimlerle de olsa iktidarda olduğu bütün

ülkelerde (Küba hariç) yeniden tesis edilmesinden sonra özel bir politika benimsemişti: Rusya ve Çin üzerinde tahakküm kurmak üzere Balkanlar'dan başlayan Rusya'dan geçerek Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya'yı kat eden Avrasya bölgesinde kendi sarsılmaz hâkimiyetini, petrol-doğal gaz kontrolü dâhil kurmak istiyordu. Bütün bu savaşları, gazetemizin atası *İşçi Mücadelesi* o zamandan "Avrasya Savaşları" olarak niteledi. İşte esas gerçek budur.

Bunun diğer kanıtı da 11 Eylül olur olmaz o dönemde başta olan başkan Bush ve yardımcılarının "Sonsuz Savaş" falan diye anılan bir stratejiyi günler içinde uygulamaya koymuş olmasıdır. Böyle bir stratejiye üç günde hangi devlet karar verir? ABD Afganistan savaşını Orta Asya'ya girmek için açmıştır. Irak savaşı ise ardından gelecek İran ve Suriye müdahalelerinin ilk ayağı olacaktı. Irak'ta batağa battı, Afganistan'da yenildi. Şimdi 11 Eylül'ün 20. yıldönümünde, kuyruğu bacaklarının arasında her iki ülkeden de askerlerini çekmeye karar verdi. Bu yenilgiler yüzünden "Sonsuz Savaş" stratejisi madara oldu. Orta Asya hâlâ Rusya ile müttefik. İran ayakta. Afganistan hâlâ düşman! Yani Amerika sadece Afganistan'da yenilmedi. 20

yılın bilançosu korkunçtur: Bir parmak boyu ilerleyemedi! Ama Avrasya Savaşları fikrini terk etmedi.

Emperyalizmi kadir-i mutlak görenler, aklınızı başına toplayın!

Türkiye'de bütün olaylarda ABD emperyalizminin ipleri perde arkasından çektiği fikrini yayan, sözde anti-emperyalist birtakım güçler ve aydınlar var. Şimdi de ABD'nin Afganistan'da yenilmediği fikrini yaymaya giriştiler. ABD 20 yıl savaştı, trilyonlarca dolar harcadı, 2.500'e yakın askerini ölü verdi, on binlercesini savaş travmasına kurban etti, çıkarken de rezil oldu. O yetmedi, Afgan ordusuna hibe ettiği, hava gücü ve ileri teknoloji ürünü silahlar dâhil, bütün envanter bugün Taliban'ın elinde. Bizimkiler hâlâ "ne yenilmesi?" diye soruyorlar. Taliban'ı düşürmeye girdi, ülkeyi Taliban'a teslim etti çıktı. Daha ne olsun?

Emperyalizmi kadir-i mutlak gösterenlere güvenmeyin. Bunlar emperyalizmi böylesine güçlü göstererek kendi amaçlarını güdüyorlar. Gerçek açıktır ve bin kere haykırılmalıdır: Emperyalizm yenilebilir! Bugün başka siyasi güçler yenmiştir onu, yarın işçi sınıfı uluslararası düzeyde tarihin çöp sepetine yollayacaktır emperyalizmi!

NATO'nun yenilgisi

Afganistan savaşının bir önemi de NATO'nun sefil duruma düşmüş olmasıdır. Savaş NATO'yu kuran Kuzey Atlantik Antlaşması'nın 5. maddesine göre bir NATO savaşı olarak açılmıştır. Bu madde, "birimize yapılan saldırı hepimize yapılmış sayılır" ilkesini ileri sürer. Yani emperyalizmin bu uluslararası askerî aygıtının "ortak savunma" diye sunulan ana gerekçesidir. Komünizmle mücadele için kurulmuş olan bu örgüt, tarihinde ilk kez bambaşka bir coğrafyada bu maddeyi uygulamıştır! NATO ilk "savunma" faaliyetinde bozguna uğradı. ABD Dışişleri Bakanı ve NATO Genel Sekreteri, bunu gizlemek için canhıraş bir çabayla "Afganistan'da misyon tamamlandı, El Kaide tehlikesi engellendi" diyorlar. El Kaide daha 2001'de Afganistan'dan kovulmuştu. Lideri bin Ladin ise 2011'de yargısız infazla öldürüldü. Sonraki on yıl boyunca ne yapıyordunuz orada?

Bunlar böyle derken solcular, anti-emperyalistler de "ABD'nin yenildiği falan yok" diye arkadan koro yapıyorlar.

Biden: Sayın Papa durum korkunç! Savaş kaybettik!
Papa: ABD ve Batı'yı mı kast ediyorsun? Halkı mı? Yoksa seni ve beni mi?

Taliban mı kazandı, emperyalizm mi yenildi?

ABD Afganistan'da neden yenildi? Çünkü Taliban Afganistan'ın hükümetiydi, ABD ve NATO onu devirmeye girdi ve Afganistan'ı işgal etti. Bir ülkeyi işgal etmek ne demek? Bush döneminin üst düzey bir yetkilisi son günlerde televizyonda ABD'nin neden yenildiği sorulduğunda şöyle dedi: "İnsanların ekmeklerini kazandıkları toprakları, memleketlerini işgal ederseniz sizinle savaşmaktan vazgeçmezler." Bizim solcularımızın anlamadığı bu, ABD Afganistan'da harp sanatını tarih boyunca çok geliştirmiş bir yarı-göçebe halkın yurt savunmasıyla karşılaştı.

Taliban bu saldırı sırasında en hazırlıklı siyasi ve askerî güç olarak bu direnişin başında yer aldı. ABD ile birlikte saf tutanlar ise büyük halk kitleleri gözünde vatan haini oldu. Afgan ordusu onun için ABD askerî çekilir çekilmez dağıldı. ABD'nin yanında

Taliban lideri Molla Abdülgani Birader Kâbil camiiinde hutbe okurken elinde Amerikan Colt marka M4 tüfeği

çarpışan askerler "ölmeye değmez" diye düşündü. Bırakın askerleri ABD'nin Dama Ferit'i Eşref Çani denen aşağılık cumhurbaşkanı daha son ABD askerî ülkeden ayrılmadan uçağına bindiği gibi arkasında bıraktığı halkı hiç sayarak ödleğe kaçtı. Böyle savaşı hangi önderlik kazanmaz? Evrensel gerçektir: Gayri nizami harp ancak bir halk o gücü desteklerse kazanılır.

Bir grevden fazlası: Bel Karper ve Indomie Adkoturk grevleri

Türkiye'den işçi sınıfının tarihine adını şimdiden altın harflerle yazdıran bir mücadele ateşi yükseliyor. Tek Gıda-İş sendikasının öncülüğünde Çorlu Bel Karper ve Çerkezköy Indomie Adkoturk fabrikalarında yükselen mücadele, bir yandan işçi sınıfı için müthiş bir okul niteliği taşıyan bir yandan da bu düzenin gerçeklerini bir ortaya koyuyor.

İşçiler ilk günden beri söylüyor. Sendikacı olmak bizim anayasal hakkımız, biz insanca yaşamak, çocuklarımıza daha iyi bir gelecek sunmak için devletin, yasaların bize verdiği hakkı kullanıyoruz diyorlar. Sonuç ne? Çeşitli bahanelerle işten çıkarılmak, baskı, tehdit. Grev hakkı da yasalarla, anayasayla güvence altına alınmış bir hak. Bu hakkı işçiler yasada nasıl yazıyorsa öyle kullanıyorlar. Yasaya göre grev kararı nasıl duyurulur? Sendika işyerinde bilgilendirme yapar, grev kararını işyerinin içine asar. Bugün Indomie Adkoturk'te olan ne? Grev kararının bırakın fabrikanın içine, dışına asılmasını bile engellemeye çalışan bir patron. Grev günü geldiğinde olan ne? Sendika hakkını tanımayan patronlar, bu kez de polisi, kaymakamı arkasına alarak grev hakkını gasp etmeye çalışıyor. Grev kırıcılık suç. Ama yasalara sahip çıkmak, grev kırıcılığı engellemek de yine işçilere düşüyor. Ve karşısında kaymakamıyla jandarmasıyla polisiyle devleti buluyor. Servislerin geçişini engelledikleri iddiasıyla yetkisi olmadığı halde Bel Karper'de işçilere 12.804 lira idari para cezası kesmeye kalkan jandarma, patronun servislerin içinde yasaya aykırı şekilde grevci işçilerin yerine fabrikaya sokmaya çalıştığı işçileri tespit edin talebine, "o bizim yetkimiz değil" diye cevap veriyor.

Indomie Adkoturk'te yapılan baskılara, hukuksuzluklara, grev kırıcılığı dair Tek Gıda-İş sendikasının elinde bugüne kadar yapılmış 45 suç duyurusu var. Mücadele eden işçilerin patronun şikayetleri ile defalarca karakola ifade vermeye gittiğine şahit olduk ama bu 45 suç duyurusuna rağmen patronun yolunun bir kez olsun karakola düştüğünü duymadık. Aynı durum Bel Karper için de geçerli. İçeriye grev yasasını asırtmayan Indomie Adkoturk patronu, işçiler ilk grev gününün ardından greve çıkmaya devam edince, hemen işyeri panosuna yazı astı. Neymiş grevin ilk günü greve çıkmayan, sonradan greve çıkan işçiler tazminat-sız işten çıkarılacakmış. Grevin ilk günü ayaklar altına aldığı yasanın bir maddesini panoya asan patronun acizliği!

İşçi sınıfı grev hakkını yasalara, kanunsuz denilen fiili bir grevle, Kavel greviyle yazdırdı. Kavel işçisinin grevi yasalara değil, işçi sınıfının haklı, meşru mücadelesine dayanıyordu. Bugün de aynı durum geçerlidir. Biri Fransız diğeri Endonezya-Suriye sermayeli iki şirket bu ülkenin yasalarını ayaklar altına alırken hiçbir yaptırımla karşılaşmıyorsa, işçilerin haklarını fiilen gasp ediyorsa, jandarması, polisi, kaymakamı, Çalışma Bakanlığı buna göz yumuyorsa, bu saatten sonra kimse işçilerden de patronlara işlemeyen yasalara uymasını bekleyemez. Dün olduğu gibi bugün de kanun tanımaz patronlara karşı işçilerin bu grevleri başarıya ulaştırmak, fabrikalarına sendikayı sokmak için vereceği her türlü mücadele haklıdır, meşrudur. Bu mücadele bir grevden çok daha başka bir anlam taşıyor artık. Bu grevler bir ekmek mücadelesi olduğu kadar bir hürriyet ve onur mücadelesidir. Bu mücadelenin hakkını fazlasıyla veren Bel Karper ve Indomie Adkoturk işçilerine selam olsun!

Indomie Adkoturk grevi başlarken patron ve polis birlikte saldırdı ama işçinin direncini kıramadı!

Grev yeni katılımlarla devam ediyor!

Tek Gıda-İş sendikasında örgütlenen Indomie Adkoturk makarna ve erişte fabrikası işçileri Çerkezköy'deki 130 günlük direnişlerini 23 Ağustos günü greve taşıdılar. Sabahın ilk ışıklarıyla fabrikanın önünde toplanan işçiler saat 7'de "bu işyerinde grev vardır" pankartını fabrika girişine asarak grevi başlattılar. Ancak birçok işçiyi grev başlamadan geceyarısı apar topar fabrikaya getiren patron grev kırıcılığa çoktan başlamıştı. Geceyarısı vardiya saatleri dışında fabrikaya getirdiği işçileri, baskı uygulayarak 15 saate yakın fabrikada rehin tuttu. Sabah grev pankartının asıldığı saatte fabrikaya gelen servislerde ise çok az sayıda işçi vardı. O işçilerin grevci işçilerle buluşmasını engellemek ise patronla işbirliği içinde hareket eden polise düştü.

Emekçi kadının gücünü, direncini ve öncülüğünü dosta düşmana gösterdiler!

Indomie Adkoturk işçilerinin örgütlü ol-

duğu yetkili sendika Tek Gıda-İş'in yönetici ve temsilcilerinin fabrika içinde işçilere bilgilendirme yapmasına, fabrika önünde barikat kurarak engel olan polis, servislerin doğrudan fabrika içine sokulması ve grevcilerle temas etmemesi için işçilere saldırmaktan çekinmedi. Üstelik bu servislerin şoförlerine günler öncesinden patronlar tarafından servis kapılarını açmaları için baskı ve tehdit uygulanmış, grev sabahı ise Tek Gıda-İş üyesi işçiler servislere alınmamıştı. Patronun ve polisin tam teşekküllü grev kırıcılığına rağmen pek çok işçi işçiler polislerin önünde zincir oluşturarak, işçilere yapılan baskının önüne geçmek için kahramanca direndiler.

Baskılar işçiyi yıldırmadı

Grevin ilk gününde her türlü hukuksuzluk ve baskıya başvurarak grev kırıcılığı yapan ve greve katılımı engelleyenler yine de zafer kazanamadılar. Tek Gıda-İş sendikası yıllar süren bir hukuk mücadelesi sonucunda bu fabrikada yetkiyi aldı. Sendikanın yetkisi- ne işten atılmaları karşılık veren patrona karşı işçiler 130 gün boyunca direniş okulunda bilinçlendiler. Nihayet grev günü geldiğin-

de baskılar işçilerin direnci kırılmadığı gibi öfkesi daha da bilindi. Patron baskı ve tehditlere greve katılmayanlara yarım maaş ikramiye rüşvetini de ekledi ama yine pek çok işçi onur kırıcı bu teklifi elinin tersiyle iterek grev alanındaki yerini aldı. Sonraki günlerde ise işçiler bazen teker teker bazen de gruplar halinde greve katılmaya devam ediyor. Patronun yarım maaş ikramiye sözünü bile tutmayıp işçilere 1.100-1.200 lira civarında ikramiye yatırması, içeride uygulanan baskının her gün artması işçilerin öfkelerini artırıyor, greve katılımları destekliyor.

Bu grev hepimizindir! Ekmek ve hürriyet mücadelesini yükseltelim!

Indomie Adkoturk işçilerinin grevi, sıradan bir toplu pazarlık sürecinin parçası olarak asla görülmemelidir. Bu grev iş, aş ve hürriyet için bir mücadeledir. Bu talepler Türkiye'nin emekçi halkının ortak talepleridir. İşçilerin karşı karşıya kaldığı baskılar ise yine emekçi halkın istibdad rejimi altında gördüğü zulmün bir yansımasıdır. Ve bu açıdan bakıldığında emekçi kadınların en öne çıktığı bu işçi sınıfı mücadelesi emekçi halkımız için bir ilham ve umut kaynağı, bir mücadele örneğidir. Bu düşüncelerle direnişin ve grevin her aşamasında işçilerle birlikte mücadele eden Devrimci İşçi Partisi de emekçi halkı Indomie Adkoturk işçilerini desteklemeye, ekmek ve hürriyet mücadelesini yükseltmeye çağırılmaktadır.

Adkoturk grevinin sesi İzmir'de yankılandı!

Tekirdağ Çerkezköy'de bulunan Indomie Adkoturk fabrikası işçileri aylardır sürdürdükleri direnişlerini 23 Ağustos'tan itibaren grevle sürdürüyor. Sendikalaşma sürecinde, direniş esnasında ve son olarak grevde en öne çıkan Adkoturk fabrikasının emekçi kadınlarının mücadelesi İzmir'de de yankı buldu.

İzmir Kadın Platformu'nun çağrısıyla 25 Ağustos Çarşamba günü Alsancak'ta bir araya gelen kadınlar, Adkoturk'te en önde mücadele eden ve grevin başarıya ulaşması

için elinden geleni ardına koymayan emekçi kadınları selamladı. Basın açıklamasında okunan metinde işçi sınıfının mücadelesi sonucunda anayasada güvence altına alınan örgütlenme ve grev hakkına nasıl saldırıldığı, grev başlar başlamaz kolluk kuvvetinin adeta patronlara kalkan olmasına işçilere set çekildiği belirtildi. İstibdadın, Tekirdağ'da jandarmasıyla polisiyle engellemeye çalıştığı şeyin yalnızca Adkoturk veya Bel Karper grevleri olmadığı, işçi sınıfının ayrı gayrı demeden kadınıyla, er-

keğiyle sınıf mücadelesinin en önüne atılmasından ne kadar korktuğu vurgulandı. Açıklamanın sonunda, İzmir'in tüm emekçi halkına, Bel Karper ve Adkoturk işçilerinin haklı mücadelesine ses olma çağrısı yapıldı.

Devrimci İşçi Partisi olarak katıldığımız eylemde "Emekçi kadınlar en öne!" sloganımızı yineleyerek hem Adkoturk grevcisi emekçi kadınlara selam yolladık, hem de mücadelenin sonuna kadar beraber yürüyeceğimizi haykırdık.

Bel Karper'de grev kırıcılığa geçit yok!

Tek Gıda-İş sendikasının örgütlü olduğu Bel Karper'de grev 17 Mayıs'tan bu yana devam ediyor. Bel Karper yönetimi sıkışıkça, grev kırıcılığa başvuruyor. İçeriye grevci işçilerin yerine işçi sokmaya çalışan patron, karşısında grev gözcülerini, grevci işçileri görünce çareyi Çorlu Kaymakamı ve Jandarma'yı devreye sokarak işçileri para cezasıyla tehdit etmekte buldu. Ancak işçilerin taviz vermeyen kararlı duruşu ve bir kez daha yasaları ortaya koymaları sonucu pes etmek zorunda kaldı. Kanun tanımaz Bel Karper patronuna ve onun telkiniyle hareket eden Çorlu Kaymakamı ve Jandarmaya yasaları hatırlatıyoruz:

Kanun hükümleri açıktır: Çorlu Kaymakamının da jandarmasının da işçilere yaptırım uygulama yetkisi yoktur! 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun ceza hükümlerini içeren 78 maddesinin 3. fıkrası açıkça şöyle der: "(3) Birinci fıkrafta öngörülen idari yaptırımlar, gerekçesi belirtilmek suretiyle Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürüne verilir." Dolayısıyla Kaymakam ya da Jandarma astsuba-

yının herhangi bir idari yaptırım uygulama yetkisi yoktur.

Kanunun "İşçi alma ve başka işe girme yasağı" başlıklı maddesi de gayet açıktır: "MADDE 68 - (1) İşveren, kanuni bir grev veya lokavt süresince, 67. madde hükmü gereğince iş sözleşmeleri askıda kalan işçilerin yerine, sürekli ya da geçici olarak başka işçi alamaz veya başkalarını çalıştıramaz. Ancak greve katılmayacak ve lokavta maruz bırakılmayacak işçilerden, ölen, kendi isteği ile ayrılan veya iş sözleşmesi işveren tarafından haklı neden-

le feshedilenlerin yerine yeni işçi alınabilir. İşverenin bu yasağa aykırı hareketi, taraf sendikanın yazılı başvurusu hâlinde görevli makamca denetlenir."

İşçiler Jandarma astsubayının söylediği gibi işyerine giriş çıkışları engellememekte, 68. Maddeyi ihlal ederek fabrikaya kaçak ve yasadışı işçi sokularak grev kırıcılığı yapılmasına mâni olmaktadır. Kanunu koruyan işçilerdir.

Grev ve lokavt hâlinde mülki amirin yetkilerini düzenleyen madde de açıktır: "MADDE 74 - (2) Grev ve lokavtın uygulanması sırasında mahallin en büyük mülki amirinin kamu düzenine ilişkin alacağı tedbirler, kanuni bir grev veya lokavtın uygulanmasını engelleyici nitelik taşıyamaz." demektir. Bu durumda grev kırıcıların işyerine girmesini sağlamak üzere işçilerin idari para cezası ile tehdit edilmesi kanuni grevin uygulanmasını engelleyici bir tutumdur."

İşçiler ve sendika bu tutumu dolayısıyla mülki amir ve Jandarma astsubayı hakkında da suç duyurusunda bulunabilir.